Υπόθεση 119/83

Edmund Appelbaum
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

« Υπάλληλοι — Πρόσληψη — Ίση μεταχείριση »

Περίληψη

Υπάλληλοι — Πρόσληψη — Ίση μεταχείριση
(Κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρο 5, παράγραφος 3)

Συντρέχει παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως που καθιερώνει το άρθρο 5, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων όταν δύο κατηγορίες προσώπων των οποίων η νομική και πραγματική κατάσταση δεν παρουσιάζει ουσιώδεις διαφορές αντιμετωπίζονται διαφορετικά κατά την πρόσληψή τους.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
PIETER VERLOREN VAN THEMAAT
της 6ης Ιουνίου 1985 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

I. Εισαγωγή

Οι προτάσεις μου στις παρούσες υποθέσεις αφορούν προσφυγές που άσκησαν πρώην υπάλληλοι του Ευρωπαϊκού Συνδέσμου Συνεργασίας (στο εξής: Σύνδεσμος) οι οποίοι εν τω μεταξύ έγιναν όλοι μόνιμοι υπάλληλοι της Επιτροπής εκτός — για λόγους υγείας — από τον προσφεύγοντα Salerno. Καίτοι πρόκειται για δεκατέσσερις υποθέσεις, ορισμένες από τις οποίες έχουν ενωθεί προς διευκόλυνση της δια-

* Μετάφραση από τα ολλανδικά.

δικασίας και έκδοση κοινής αποφάσεως, και οι οποίες θα απαιτήσουν πέντε αποφάσεις, οι προτάσεις μου θα είναι ενιαίες για όλες τις προσφυγές αυτές, τις οποίες, ωστόσο, θα κατατάξω ανάλογα με τα ζητήματα που οι προσφεύγοντες προέβαλαν ενώπιόν σας.

Πράγματι, θεωρώ ότι οι υποθέσεις αυτές συνοψίζονται, ειδικότερα, στα ακόλουθα δύο προβλήματα:

1) Το ζήτημα αν ο Σύνδεσμος είναι ένα πλάσμα δικαίου, διότι στην πραγματικότητα αποτελεί διοικητική μονάδα της Επιτροπής, γεγονός που καθιστά τους προσφεύγοντες, μολονότι προσελήφθησαν από το Σύνδεσμο, υπαλλήλους της Επιτροπής. Το ζήτημα αυτό τίθεται, ιδίως, στις υποθέσεις 87 και 130/77, επαναλαμβάνεται, όμως, και σε όλες τις υπόλοιπες.

2) Μετά την ίδρυση Ευρωπαϊκού Οργανισμού Συνεργασίας (στο εξής: ο Οργανισμός) εις αντικατάσταση του Συνδέσμου, με τον κανονισμό 3245/81 του Συμβουλίου, της 26ης Οκτωβρίου 1981 (ΕΕ 1981, L 328, σ. 1), το Συμβούλιο θέσπισε ειδικά και μεταβατικά μέτρα υπέρ των 56 υπαλλήλων της έδρας του Συνδέσμου, με τον κανονισμό 3332/82 της 3ης Δεκεμβρίου 1982 (ΕΕ 1982, L 352, σ. 6), προκειμένου να καταστήσει δυνατή τη μετάβασή τους στην Επιτροπή υπό την ιδιότητα των μονίμων υπαλλήλων. Οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι ο κανονισμός αυτός πρέπει να ακυρωθεί από το Δικαστήριο διότι, εκτός από το επιχείρημα που προαναφέρθηκε, δεν τους παρέχει την ιδιότητα του μονίμου υπαλλήλου αναδρομικώς από την ημέρα του διορισμού τους στο Σύνδεσμο, παρά ορισμένες υποσχέσεις που τους είχαν παρασχεθεί από το Συμβούλιο. Πρόκειται, ιδίως, για την υπόθεση 22/83, καθώς και για τις υποθέσεις 9 και 10/84.

3) Υπάρχει, τέλος, το πρόβλημα της μεταβάσεως στην Επιτροπή, με την ιδιότητα του μονίμου υπαλλήλου, των υπαλλήλων που είχαν συνάψει ειδική σύμβαση (στο εξής ΕΣ) με το Σύνδεσμο και της κατατάξεώς τους κατά τη μετάβαση αυτή. Πρόκειται ειδικότερα για το πρόβλημα αν ο διαφορετικός τρόπος με τον οποίο έγινε η μετάβαση από την ιδιότητα του υπαλλήλου του Συνδέσμου στην ιδιότητα του υπαλλήλου της Επιτροπής, των υπαλλήλων της έδρας και των υπαλλήλων ΕΣ, αντιβαίνει προς την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, καθώς και για το αν η Επιτροπή προέβη σε ορθή εφαρμογή της αποφάσεώς της της σχετικής με τα κριτήρια διορισμού (έγγραφο 61/IX/81). Πρόκειται για τις υποθέσεις 66 έως 68/83 και 136 έως 140/83, καθώς και για την απόφαση 119/83.

Πριν εξετάσω τα τρία αυτά προβλήματα θα εκθέσω συνοπτικά τα πραγματικά περιστατικά, καθόσον δεν έχουν ακόμα εξεταστεί. Τα προβλήματα παραδεκτού θα εξεταστούν επίσης με την ευκαιρία των ζητημάτων που τα αφορούν.

II. Το ζήτημα της πλασματικής νομικής προσωπικότητας του Συνδέσμου και το συνακόλουθο με αυτό ζήτημα αν οι προσφεύγοντες, καίτοι υπάλληλοι του Συνδέσμου, είναι στην πραγματικότητα υπάλληλοι της Επιτροπής (ιδίως στις υποθέσεις 87 και 130/77, Salerno, Ane και λοιποί)

II.1. *Τα πραγματικά περιστατικά*

Όλοι οι προσφεύγοντες είναι υπάλληλοι που υπηρετούν στην έδρα του Ευρωπαϊκού Συνδέσμου Συνεργασίας, διεθνούς, μη κερδοσκοπικού, συνδέσμου που ιδρύθηκε με το βελγικό νόμο της 25ης Οκτωβρίου 1919, όπως τροποποιήθηκε με το νόμο της 6ης Δεκεμβρίου 1954. Ο Σύνδεσμος απέκτησε νομική προσωπικότητα με βασιλικό διάταγμα της 15ης Δεκεμβρίου 1964.

Μετά τη χάραξη της πολιτικής συνεργασίας μεταξύ των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και πολλών αναπτυσσομένων χωρών με τις συμβάσεις Γιαουντέ και Λομέ ιδρύθηκε το Ευρωπαϊκό Ταμείο Ανάπτυξης (ΕΤΑ), χρηματοδοτούμενο από τα κράτη μέλη, η διαχείριση του

οποίου ανατέθηκε στην Επιτροπή. Ενόψει της ραγδαίας αναπτύξεως της συνεργασίας, ιδίως όσον αφορά προγράμματα εκπαιδεύσεως και αποστολής εμπειρογνωμόνων, η Επιτροπή αποφάσισε, το 1964, να προσφύγει σε ένα μη κερδοσκοπικό Σύνδεσμο, προκειμένου να διασφαλιστεί, κατά τη διαχείριση αυτού του ειδικού προσωπικού, « η απαιτούμενη ελαστικότητα και αποτελεσματικότητα ». Η δράση του Συνδέσμου προσδιορίζεται στο άρθρο 3 του καταστατικού του:

« ... ο Σύνδεσμος αναλαμβάνει, στο πλαίσιο του καταστατικού του και των συμβάσεων που συνάπτει με την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, την πρόσληψη, την τοποθέτηση και τη διοίκηση προσώπων που πρόκειται να επιφορτιστούν με καθήκοντα συνεργασίας και επιστημονικού και τεχνικού ελέγχου, καθώς και τη διαχείριση των υποτροφιών που χορηγεί η Κοινότητα. »

Οι συμβάσεις που αναφέρονται συνήφθησαν στις 13 Ιουλίου 1965 και 4 Ιουνίου 1974.

Από την πρώτη σύμβαση εμφαίνεται ότι η Επιτροπή ανέθεσε τα ανωτέρω καθήκοντα στο Σύνδεσμο (άρθρο πρώτο). Βάσει των στοιχείων που παρέχει η Επιτροπή, ο Σύνδεσμος προβαίνει σε επιλογή και καθορίζει τις προϋποθέσεις εργασίας προσωπικού που εργάζεται στον τομέα της συνεργασίας (άρθρο 3). Ο Σύνδεσμος ορίζεται ρητώς ως εργοδότης των ενδιαφερομένων (άρθρο 7). Επιτρέπεται στο Σύνδεσμο να προσλάβει για την έδρα του τους απαραίτητους για τη διοικητική του λειτουργία υπαλλήλους (άρθρο 2). Τα σχετικά άρθρα έχουν ως εξής:

Άρθρο πρώτο

« Η Επιτροπή αναθέτει στο Σύνδεσμο, υπό τους όρους που καθορίζονται κατωτέρω, το καθήκον να μεριμνήσει για την πρόσληψη και τη διοίκηση εντεταλμένων από την Επιτροπή και επί συμβάσει υπαλλήλων επιθεωρήσεως, ελέγχου και τεχνικής αρωγής για την εκτέλεση των έργων που χρηματοδοτούνται από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Αναπτύξεως ή από τον προϋπολογισμό της Επιτροπής. »

Άρθρο 2

« Στα όρια των αναγκών του, ο Σύνδεσμος μπορεί να προσλάβει στην έδρα του τους υπαλλήλους που είναι απαραίτητοι για τη διοικητική του λειτουργία. »

Άρθρο 3

« Βάσει των στοιχείων που του παρέχουν οι υπηρεσίες της Επιτροπής, ο Σύνδεσμος προβαίνει σε επιλογή και καθορίζει τους όρους προσλήψεως του προσωπικού που αναφέρεται στο άρθρο 1. »

Άρθρο 7

« Ο Σύνδεσμος αναλαμβάνει έναντι των υπαλλήλων όλες τις υποχρεώσεις του εργοδότη, σε ό,τι αφορά τη διοικητική και την οικονομική διαχείριση. »

Από τη δικογραφία προκύπτει ότι στο Σύνδεσμο υπηρετούν οι ακόλουθοι υπάλληλοι:

— το προσωπικό της έδρας, κύριο καθήκον του οποίου είναι η εφαρμογή της πολιτικής που αφορά το προσωπικό τεχνικής αρωγής·

— το προσωπικό που προσλαμβάνεται με ειδική σύμβαση για να τεθεί στη διάθεση της ΓΔ VIII της Επιτροπής ή ειδικοί υπάλληλοι που προσλαμβάνει ο Σύνδεσμος με βάση τις λειτουργικές πιστώσεις του ΕΤΑ·

— το προσωπικό τεχνικής αρωγής, που εργάζεται στα υπερπόντια εδάφη στο πλαίσιο προγραμμάτων συνεργασίας, καθώς και το προσωπικό των αποστολών της Επιτροπής στις χώρες ΑΚΕ.

Οι παρούσες προσφυγές αφορούν τις δύο πρώτες κατηγορίες προσωπικού. Ωστόσο, για το πρώτο ζήτημα που θα εξεταστεί, το σχετικό με την πλασματική υπόσταση του Συνδέσμου, οι προσφεύγοντες ανέπτυξαν τα επιχειρήματά τους μόνο στο πλαίσιο των πρώτων υποθέσεων 87 και 130/77, στις οποίες και συνεχώς παραπέμπουν, οι οποίες, όμως, αφορούν ειδικότερα τους υπαλλήλους της έδρας. Θα περιοριστώ λοιπόν, εφόσον τούτο είναι δυνατόν, στην κατηγορία αυτή.

Στις 4 Νοεμβρίου 1976, το διοικητικό συμβούλιο αποφάσισε την προσέγγιση των αποδοχών των υπαλλήλων του Συνδέσμου με εκείνες των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού της Επιτροπής, εκτός από το επίδομα στέγης, το οποίο δεν χορηγήθηκε στο προσωπικό του Συνδέσμου.

Στις 3 Δεκεμβρίου 1982, το Συμβούλιο θέσπισε τον κανονισμό 3332/82, σύμφωνα με τον οποίο οι 56 υπάλληλοι της έδρας του Συνδέσμου μπορούσαν να διοριστούν δόκιμοι υπάλληλοι της Επιτροπής, και τούτο κατά παρέκκλιση από τα άρθρα 4, εδάφια 2 και 3, 28, στοιχείο δ), και 29 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων. Ο διορισμός αυτός έπρεπε να γίνει σε βαθμό και κλιμάκιο καθοριζόμενο σύμφωνα με πίνακα αντιστοιχίας που περιελάμβανε σε παράρτημα ο κανονισμός.

II.2. *Αντικείμενο των προσφυγών*

Στις 3 Φεβρουαρίου 1977, 28 υπάλληλοι του Συνδέσμου υπέβαλαν στην Επιτροπή διοικητική ένσταση με την οποία ζητούσαν την ακύρωση της προαναφερθείσας αποφάσεως της 4ης Νοεμβρίου 1976 και την αναγνώριση, εκ μέρους της Επιτροπής, της ιδιότητάς τους του μονίμου ή του εκτάκτου υπαλλήλου, από της ημέρας που ανέλαβαν υπηρεσία στο Σύνδεσμο. Η Επιτροπή απέρριψε τη διοικητική αυτή ένσταση στις 28 Ιουλίου 1977. Κατά της απορριπτικής αυτής αποφάσεως ο Salerno (υπόθεση 87/77) άσκησε προσφυγή με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 7 Ιουλίου 1977, οι δε 28 προσφεύγοντες της υποθέσεως 130/77 άσκησαν κατόπιν προσφυγή, με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 27 Οκτωβρίου 1977.

Συνοπτικώς, με τις προσφυγές ζητείται να αναγνωριστεί, ως κύριο μεν αίτημα, ότι οι προσφεύγοντες που υπηρετούσαν στο Σύνδεσμο είναι μόνιμοι υπάλληλοι και, επικουρικώς, έκτακτοι υπάλληλοι της Επιτροπής από την πρόσληψή τους στο Σύνδεσμο.

Οι υποθέσεις 87 και 130/77 περιλαμβάνουν, εξάλλου, όπως προαναφέρθηκε, προσφυγή κατά της αποφάσεως « εξομοιώσεως » που έλαβε το διοικητικό συμβούλιο του Συνδέσμου στις 4 Νοεμβρίου 1976. Οι υποθέσεις 66 έως 68 και 136 έως 140/83 καθώς και η υπόθεση 119/83 των υπαλλήλων ΕΣ έχουν ως αντικείμενο προσφυγή που στρέφεται κατά των ατομικών αποφάσεων με τις οποίες οι προσφεύγοντες διορίστηκαν ως μόνιμοι υπάλληλοι της Επιτροπής και στην οποία προβάλλεται, μεταξύ άλλων, ο ίδιος ισχυρισμός.

II.3. *Προβλήματα παραδεκτού*

Στις υποθέσεις 87 και 130/77 η Επιτροπή προέβαλε τέσσερις ενστάσεις απαραδέκτου. Το Δικαστήριο αποφάσισε να τις εξετάσει μαζί με την ουσία.

Με την *πρώτη* ένσταση υποστηρίζεται ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να ακυρώσει την απόφαση του διοικητικού συμβουλίου του Συνδέσμου, διότι ο Σύνδεσμος είναι αυτόνομος, η δε προσφυγή που ζητεί ακύρωση της αποφάσεως αυτής καθώς και της απορριπτικής αποφάσεως είναι, κατά συνέπεια, απαράδεκτη. Οι προσφεύγοντες ορθώς αντιτάσσουν ότι η εξέ-

ταση του παραδεκτού έχει συνδεθεί με την εξέταση της ουσίας και ότι εφόσον διεκδικούν την ιδιότητα του υπαλλήλου έχουν δικαίωμα προσφυγής στο Δικαστήριο σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση 65/74, Porrini (Recueil 1975, σ. 319).

Με τη *δεύτερη* ένσταση, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι εφόσον η εν λόγω απόφαση δεν εφαρμόζει τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης στο προσωπικό του Συνδέσμου, αποτελεί απλώς απόφαση που επιβεβαιώνει μια προγενέστερη πράξη και, επομένως, δεν μπορεί να είναι βλαπτική. Συντασσόμενος με τους προσφεύγοντες, θεωρώ ότι η απόφαση του διοικητικού συμβουλίου είναι νέα απόφαση καθόσον αναφέρει ότι σκοπός της είναι να προσεγγίσει τα συστήματα αμοιβών των δύο ομάδων προσωπικού, λαμβάνει νέα χρηματικά μέτρα και συνιστά νέο βήμα προς την εξομοίωση των αμοιβών (εκτός από το επίδομα στέγης) με τις αμοιβές των υπαλλήλων.

Με την *τρίτη* ένσταση υποστηρίζεται ότι η Επιτροπή δεν είναι σε θέση να υλοποιήσει το αίτημα των προσφευγόντων, δηλαδή το διορισμό τους ως μονίμων υπαλλήλων, επειδή δεν είναι αρμόδια, σύμφωνα με την απόφαση 18/69, Fournier (Recueil 1970, σ. 249) να προβαίνει σε διορισμούς χωρίς να λαμβάνει υπόψη τους τύπους και τις προϋποθέσεις που προβλέπει ο κανονισμός υπηρεσιακής κατάστασης, ιδίως σε ό, τι αφορά την προϋπόθεση της επιτυχίας των προσφευγόντων σε διαγωνισμό. Κατά την άποψή μου με το αίτημά τους οι προσφεύγοντες ζητούν απλώς να επιτύχουν δικαστική αναγνώριση της ιδιότητάς τους, γεγονός που, σε περίπτωση ευνοϊκής αποφάσεως, θα υποχρέωνε την Επιτροπή να λάβει τα επιβαλλόμενα μέτρα.

Με την *τέταρτη* ένσταση υποστηρίζεται ότι το Δικαστήριο δεν μπορεί να υποχρεώσει τη διοίκηση να διορίσει τους προσφεύγοντες ως μονίμους υπαλλήλους. Ο ισχυρισμός αυτός είναι ακριβής, αυτό όμως δεν αποκλείει την υποχρέωση της διοικήσεως να λάβει, ενδεχομένως, τα επιβαλλόμενα μέτρα για την εκτέλεση μιας αποφάσεως του Δικαστηρίου.

Συμπεραίνοντας, προτείνω να απορρίψετε τις ενστάσεις απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή και να προχωρήσετε στην εξέταση της ουσίας.

II.4. *Επί της ουσίας*

Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι ο Σύνδεσμος δεν είναι τίποτε περισσότερο από μια διοικητική μονάδα της Επιτροπής, ότι κατά πλάσμα μόνο δικαίου είναι εργοδότης και ότι οι προσφεύγοντες, στην πραγματικότητα, υπηρετούν στην Επιτροπή. Υπογραμμίζουν, σχετικά, μια σειρά πραγματικών καταστάσεων όπως:

— το γεγονός ότι ο Σύνδεσμος περιλαμβάνεται στο οργανόγραμμα της Επιτροπής,

— ότι ο Σύνδεσμος δεν διαθέτει δικά του περιουσιακά στοιχεία,

— ότι υπάλληλοι της Επιτροπής είναι μέλη του διοικητικού συμβουλίου του Συνδέσμου,

— ότι οι όροι εργασίας και το σύστημα αμοιβών και φορολογίας, εκτός από το επίδομα στέγης, είναι στην πράξη τα ίδια με εκείνα που ισχύουν για τους μόνιμους υπαλλήλους,

— ότι η πρόσληψη του προσωπικού του Συνδέσμου γίνεται εν ονόματι και για λογαριασμό της Επιτροπής, καθώς και

— δηλώσεις υπαλλήλων της Επιτροπής σύμφωνα με τις οποίες οι υπάλληλοι του Συνδέσμου ανήκουν στη Γενική Διεύθυνση αναπτυξιακής βοήθειας.

Τα επιχειρήματα των προσφευγόντων στηρίζονται μάλλον σε πραγματικές καταστάσεις οι οποίες έχουν, κατά την άποψή τους, έννομες συνέπειες, παρά σε νομικούς ισχυρισμούς. Οι μόνοι νομικοί ισχυρισμοί στηρίζονται στην αρχή της ισότητας μεταχειρίσεως μεταξύ των υπαλλήλων του Συνδέσμου και των υπαλλήλων της Επιτροπής. Επειδή ο ισχυρισμός αυτός δεν μπορεί να γίνει δεκτός παρά μόνο αν θεωρηθεί ότι οι δύο ομάδες βρίσκονται στην ίδια πραγματική κατάσταση, ο ισχυρισμός συνδέεται με την αμφισβητούμενη πραγματική κατάσταση των προσφευγόντων. Γι' αυτό το λόγο θα εξεταστεί πρώτα η άποψη αυτή.

Είναι γνωστό ότι ο Σύνδεσμος ιδρύθηκε, κατά τρόπο νομικώς έγκυρο, βάσει του εθνικού βελγικού δικαίου και ότι απέκτησε τη νομική προσωπικότητα με βασιλικό διάταγμα της 15ης Δεκεμβρίου 1964.

Το ζήτημα του κύρους της νομικής προσωπικότητας, που έθεσαν οι προσφεύγοντες, μπορεί να επιλυθεί μόνο από τα εθνικά δικαστήρια που θα κρίνουν βάσει του εθνικού δικαίου. Το Δικαστήριο δεν μπορεί να αποφανθεί κατά τρόπο οριστικό επί του ζητήματος αυτού. Ωστόσο, θεωρώ αμφίβολο το κατά πόσο οι πραγματικές καταστάσεις, όπως τις εξέθεσαν οι προσφεύγοντες και οι οποίες πρέπει, κατά τη γνώμη τους, να μην εξεταστούν καθεμία χωριστά αλλά όλες μαζί σφαιρικά επιτρέπουν να αγνοηθεί η νομική προσωπικότητα που έχει αναγνωριστεί στο Σύνδεσμο. Οι προσφεύγοντες φαίνεται να είναι τα θύματα μιας κατανομής αρμοδιοτήτων, ίσως όχι σαφούς γι' αυτούς, μεταξύ του Συνδέσμου και της Επιτροπής. Ο στενός σύνδεσμος μεταξύ της Επιτροπής και του Συνδέσμου προκύπτει, ιδίως, από τη σύμβαση του 1965. Εξάλλου, φαίνεται ότι από πολύ ενωρίς η Επιτροπή άρχισε να αμφιβάλλει ως προς τη σκοπιμότητα της ιδιωτικού δικαίου δομής του Συνδέσμου. Σ' αυτό το πλαίσιο εντάσσονται, εξάλλου, οι αποφάσεις περί εξομοιώσεως, από πλευράς κοινωνικής πολιτικής, του προσωπικού του Συνδέσμου με τους υπαλλήλους της Επιτροπής. Από την ίδια αυτή αντίληψη πηγάζει και η πρόταση που υπέβαλε η Επιτροπή προς το Συμβούλιο το 1977 περί ιδρύσεως οργανισμού ο οποίος θα επιτελεί τα ίδια καθήκοντα με το Σύνδεσμο, βάσει κοινοτικής αποφάσεως. Η Επιτροπή ανέφερε, νομίζω κατά τρόπο πειστικό, ότι η εξέλιξη αυτή εξηγείται ιστορικώς από το συνεχώς αυξανόμενο έργο της Κοινότητας στον τομέα της αναπτυξιακής πολιτικής. Λόγω της αβεβαιότητας που υπήρχε, ιδίως στην αρχή, ως προς τη σημασία, τη φύση και τη διάρκεια των δραστηριοτήτων που συνδέονται με την αναπτυξιακή πολιτική, καθώς και ως προς τη δυνατότητα αναθέσεώς τους σε αυτόνομο όργανο, νομίζω ότι είναι κατανοητή η οργανωτική πολιτική που ακολούθησε στον τομέα αυτό η Επιτροπή. Καταρχάς, η Επιτροπή κατέφυγε σε τεχνικά γραφεία μελετών. Ωστόσο, όταν η σημασία της πολιτικής αυτής διευρύνθηκε, κρίθηκε σκόπιμο, το 1964, να ιδρυθεί ο Σύνδεσμος. Μετά τη σύναψη των συμβάσεων Λομέ και των συμβάσεων με τις μεσογειακές χώρες, η Επιτροπή αποφάσισε να προτείνει την ίδρυση οργανισμού κοινοτικού δικαίου.

Οι προσφεύγοντες δεν στηρίζονται στο νομικό καθεστώς του Συνδέσμου. Έργο του Συνδέσμου, όπως ήδη ανέφερα, είναι να παρέχει στην Επιτροπή, μετά από αίτησή της, το αναγκαίο για την επιστημονική και τεχνική συνεργασία προσωπικό και να μεριμνά για τη διοίκηση των προσώπων αυτών (άρθρα 1 και 3). Οι υπάλληλοι αυτοί έχουν συνάψει συμβάσεις εργασίας με το Σύνδεσμο (άρθρο 7, καθώς και άρθρο 36 του διοικητικού πρωτοκόλλου του Συνδέσμου). Η σύμβαση εργασίας που συνάπτεται με το Σύνδεσμο καθορίζει τα ακριβή καθήκοντα που ανατίθενται στον ενδιαφερόμενο (άρθρο 6). Σύμφωνα με το άρθρο 2 της συμβάσεως, το προσωπικό της έδρας του Συνδέσμου συνάπτει, επίσης, σύμβαση με το Σύνδεσμο (άρθρο 20 του διοικητικού πρωτοκόλλου). Οι συμβάσεις αυτές, σύμφωνα με τον κανονισμό που ρυθμίζει το διοικητικό και οικονομικό καθεστώς, διέπονται, ιδίως, από τη βελγική νομοθεσία, το καταστατικό του Συνδέσμου και τις διατάξεις της ατομικής συμβάσεως.

Τα πραγματικά περιστατικά, έτσι όπως τα εκθέτουν οι προσφεύγοντες, δεν επιτρέπουν να αγνοηθεί το νομικό αυτό καθεστώς του Συνδέσμου, ούτε η σύμβαση εργασίας που έχει συνάψει ο Σύνδεσμος με τους υπαλλήλους τους. Ούτε μπορούν να αντικαταστήσουν τις διατάξεις περί διορισμού του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, όπως ορθώς παρατήρησε η Επιτροπή. Παραπέμπω, σχετικά, στο πρώτο άρθρο του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης.

Η Επιτροπή απέκρουσε κατόπιν, με βάσιμα επιχειρήματα, το επιχείρημα που αναφερόταν στην έλλειψη ιδίας περιουσίας του Συνδέσμου, υπογραμμίζοντας ότι το ΕΤΑ επιδοτεί το 95 % των δαπανών και η Επιτροπή το 5 %. Πρόκειται, ιδίως, για τους μισθούς των υπαλλήλων. Για περισσότερες λεπτομέρειες περιορίζομαι να παραπέμψω στα άρθρα 28 έως 30 του καταστατικού, στα άρθρα 12 έως 29 της συμβάσεως που συνήφθη μεταξύ του Συνδέσμου και της Επιτροπής, καθώς και στο οικονομικό πρωτόκολλο του Συνδέσμου. Τέλος, ο Σύνδεσμος είναι ιδιοκτήτης κινητών αγαθών, όπως τα έπιπλα που αποτελούν δική του περιουσία (άρθρο 31 του οικονομικού πρωτοκόλλου). Το γεγονός ότι ο Σύνδεσμος περιλαμβάνεται στο οργανόγραμμα της Επιτροπής δεν επηρεάζει κατά τίποτε τη νομική του προσωπικότητα και φαίνεται να οφείλεται μάλλον στη στενή του σχέση με τις δραστηριότητες της Επιτροπής. Εξάλλου, πρόκειται στην προκειμένη περίπτωση για το γραφείο που εξασφαλίζει την επαφή μεταξύ του Συνδέσμου και της Επιτροπής (άρθρο 11 της συμβάσεως, άρθρο 10 του διοικητικού πρωτοκόλλου). Η προοδευτική εξομοίωση της κοινωνικής πολιτικής που ακολουθείται έναντι των υπαλλήλων του Συνδέσμου με εκείνη που ακολουθείται έναντι των υπαλλήλων της Επιτροπής δεν επιτρέπει τη συναγωγή του συμπεράσματος που θα επιθυμούσαν οι προσφεύγοντες, αλλά αποτελεί την έκφραση μιας υπεύθυνης πολιτικής των αρχών που αποβλέπει στη συνεχώς μεγαλύτερη εξομοίωσή τους. Τέλος, απόψεις που διατύπωσαν υπάλληλοι της Επιτροπής, οι οποίες δεν μπορούν να δεσμεύσουν την Επιτροπή επί του θέματος αυτού, δεν μπορούν να αποτελέσουν έρεισμα των απόψεων που υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες.

Εφόσον δεν αμφισβητείται ότι οι προσφεύγοντες βρίσκονταν σε διαφορετική πραγματική και νομική κατάσταση από εκείνη των υπαλλήλων της Επιτροπής, οι ισχυρισμοί που στηρίζονται στην αρχή της ίσης μεταχείρισης πρέπει, επίσης, να απορριφθούν, σε ό,τι αφορά τα αιτήματα αυτά.

Συμπεραίνοντας προτείνω να απορρίψετε τα επιχειρήματα των προσφευγόντων με τα οποία υποστηρίζεται ότι ο Σύνδεσμος είναι εργοδότης μόνο κατά πλάσμα δικαίου και ότι, στην πραγματικότητα, είναι υπάλληλοι της Επιτροπής.

III.1. Και έρχομαι στην εξέταση του *δεύτερου προβλήματος που έθιξαν οι προσφεύγοντες (ιδίως στην υπόθεση 22/83)*

Με την προσφυγή ζητείται η ακύρωση του κανονισμού 3332/82 του Συμβουλίου, για τη θέσπιση ειδικών και μεταβατικών μέτρων σχετικά με την πρόσληψη 56 υπαλλήλων της έδρας του Συνδέσμου ως μονίμων υπαλλήλων της Επιτροπής, καθόσον δεν τους αναγνωρίζεται η ιδιότητα αυτή από την ημερομηνία της προσλήψεώς τους στο Σύνδεσμο. Οι προσφεύγοντες προβάλλουν, σχετικά, το επιχείρημα που ήδη απορρίφθηκε ανωτέρω, σύμφωνα με το οποίο ο Σύνδεσμος μόνο κατά πλάσμα δικαίου είναι εργοδότης, καθώς και ορισμένες διατάξεις.

Η προσφυγή ασκήθηκε βάσει του άρθρου 173, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΟΚ κατά του Συμβουλίου. Το Συμβούλιο προέβαλε ένσταση απαραδέκτου, ισχυριζόμενο ότι οι επίδικοι κανονισμοί αποτελούν νομοθετικά κείμενα, έναντι των οποίων δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 173, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΟΚ.

III.2. *Τα πραγματικά περιστατικά και τα σχετικά επιχειρήματα των προσφευγόντων*

Όπως ήδη ανέφερα, η Επιτροπή απηύθυνε προς το Συμβούλιο, το 1977, πρόταση ιδρύσεως Ευρωπαϊκού Οργανισμού Συνεργασίας εις αντικατάσταση του Συνδέσμου. Το Συμβούλιο έλαβε τη σχετική απόφαση με τον κανονισμό 3245/81, της 26ης Οκτωβρίου 1981 (ΕΕ 1981, L 328, σ. 1).

Κατόπιν, το Συμβούλιο θέσπισε στις 3 Δεκεμβρίου 1982 τον κανονισμό 3332/82 που προβλέπει ειδικά και μεταβατικά μέτρα για τη ρύθμιση της μεταβάσεως των 56 υπαλλήλων της έδρας του Συνδέσμου στην Επιτροπή με την ιδιότητα των μονίμων υπαλλήλων. Σύμφωνα με το άρθρο 1 του εν λόγω κανονισμού, οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να διοριστούν δόκιμοι υπάλληλοι στην Επιτροπή και

να τοποθετηθούν σε μία από τις θέσεις που αναγράφονται για το σκοπό αυτό στον πίνακα προσωπικού της Επιτροπής για το οικονομικό έτος 1982. Σύμφωνα με το άρθρο 3, οι ενδιαφερόμενοι κατατάσσονται, κατά παρέκκλιση από τα άρθρα 31 και 32 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, στο βαθμό και στο κλιμάκιο που καθορίζονται σύμφωνα με τον πίνακα ισοτιμίας που περιλαμβάνεται στο παράρτημα. Σύμφωνα με το δεύτερο και τρίτο εδάφιο, ο χρόνος αρχαιότητας κατά βαθμό είναι εκείνος της ημέρας διορισμού ως δοκίμου υπαλλήλου. Ο χρόνος αρχαιότητας κατά κλιμάκιο είναι εκείνος που έχει αποκτηθεί στο Σύνδεσμο.

Στα επιχειρήματα των προσφευγόντων, η κατανόηση των οποίων δεν είναι πάντοτε εύκολη, δίνω την ακόλουθη ερμηνεία: κατά παράβαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της τηρήσεως των δικών του προγενεστέρων αποφάσεων, κατ' αντίθεση, λοιπόν, με την αρχή « patere legem quam ipse fecisti », το Συμβούλιο παρέλειψε να εκλάβει ως ημερομηνία αναλήψεως υπηρεσίας με την ιδιότητα του μονίμου υπαλλήλου, στον κανονισμό 3332/82, την ημερομηνία προσλήψεως στην υπηρεσία του Συνδέσμου. Η ημερομηνία αυτή έχει, ιδίως, σημασία για τα δικαιώματα συντάξεως των ενδιαφερομένων. Οι τελευταίοι στηρίζονται, σχετικά, στο άρθρο 14 του κανονισμού 3245/81 περί ιδρύσεως του Οργανισμού, το οποίο προβλέπει ότι η Επιτροπή καθορίζει τους γενικούς όρους προσλήψεως και απασχολήσεως, καθώς και το γενικό καθεστώς αμοιβών, αποζημιώσεων και παρεπομένων παροχών. Θεωρούν ότι, βάσει της διατάξεως αυτής, η Επιτροπή μπορούσε εύκολα να τους διορίσει υπό τους όρους που επιθυμούσαν, δεδομένου ότι ο προϋπολογισμός χρήσεως 1982 προέβλεπε τις σχετικές θέσεις. Με τη θέσπιση του κανονισμού 3332/82, περί θεσπίσεως ειδικών και μεταβατικών μέτρων, το Συμβούλιο παρέβη τη διάταξη αυτή. Εξάλλου, στηρίζονται σε σχόλιο που αναφέρεται στη θέση του προϋπολογισμού η οποία προβλέπει τις εν λόγω θέσεις απασχολήσεως.

Δεν θα προβώ, ωστόσο, στην εξέταση των ισχυρισμών αυτών πριν από την ανάλυση της ενστάσεως απαραδέκτου που προέβαλε το Συμβούλιο.

III.3. *Το παραδεκτό*

Το Συμβούλιο θεωρεί ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη λόγω του νομοθετικού χαρακτήρα του κανονισμού 3332/82, εφόσον δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 173, δεύτερη παράγραφος, της Συνθήκης ΕΟΚ. Προσφυγή κατά κανονισμού είναι παραδεκτή μόνο εφόσον ο κανονισμός αφορά άμεσα και ατομικά τον προσφεύγοντα.

Σύμφωνα, λοιπόν, με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου πρέπει να καθοριστούν η φύση και η έκταση της προσβαλλομένης πράξεως (βλέπε ιδίως υπόθεση 64/80, Giuffrida και Campogrande, Συλλογή 1981, σ. 702).

Σύμφωνα με τον τίτλο του σκοπός του κανονισμού είναι να θεσπίσει « ειδικά και μεταβατικά μέτρα για την πρόσληψη 56 υπαλλήλων της έδρας του Ευρωπαϊκού Συνδέσμου Συνεργασίας ως μονίμων υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ». Ιδιαίτερη σημασία, προκειμένου να κριθεί το ζήτημα του παραδεκτού, έχει το πρώτο άρθρο:

— το πρώτο άρθρο καθορίζει την ομάδα των προσώπων που μπορούν να διοριστούν δόκιμοι υπάλληλοι και που είναι οι υπάλληλοι της έδρας του Συνδέσμου οι οποίοι υπηρετούσαν κατά την 1η Ιανουαρίου 1982 και εξακολουθούν να παραμένουν στη θέση τους κατά την έναρξη ισχύος του κανονισμού·

— το άρθρο 2 ρυθμίζει τη διαδικασία του διορισμού, η οποία ρητώς αποκλίνει από σειρά άρθρων του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης·

— το άρθρο 3 ρυθμίζει την κατάταξη κατά παρέκκλιση από τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης.

Κατά την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου το κριτήριο διακρίσεως πρέπει να αναζητηθεί στη γενική ή μη ισχύ της επίδικης πράξης (υπόθεση 64/80, Giuffrida και Campogrande). Ως προς το ζήτημα αν πρόκειται για απόφαση που αφορά, επομένως, τον προσφεύγοντα ατομικώς, το σημαντικό στοιχείο είναι εάν υπάρχει, κατά το χρόνο θεσπίσεως της πράξεως, ένας περιορισμένος κύκλος φυσικών ή

νομικών προσώπων προς τα οποία απευθύνεται η απόφαση και τα οποία αναφέρονται ονομαστικώς ή είναι δυνατόν να εξατομικευθούν, χωρίς ο κύκλος των προσώπων αυτών να μπορεί να διευρυνθεί (βλέπε, ιδίως, τις υποθέσεις 16 και 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes και λοιποί, Recueil 1962, σ. 901, και τις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 41, 42, 43 και 44/70, Fruit Company, Recueil 1971, σ. 411). Στην πραγματικότητα, κρίθηκε τότε χωριστά η καθεμία νομική κατάσταση.

Κατά τη γνώμη μου, νομίζω ότι ορθώς οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι ο κανονισμός τους αφορά ατομικά. Ο κανονισμός περιορίζει ρητώς τον κύκλο των αποδεκτών του στους *56* υπαλλήλους του Συνδέσμου, τόσο στον τίτλο του όσο και στη δεύτερη και τρίτη αιτιολογική του σκέψη. Από το άρθρο 1, που προαναφέρθηκε, προκύπτει επίσης ότι πρόκειται για καθορισμένη ομάδα, που δεν μπορεί να διευρυνθεί. Εξάλλου, στη δεύτερη αιτιολογική σκέψη διευκρινίζεται ότι σκοπός του κανονισμού είναι να επιλύσει τα προβλήματα που αφορούν την κατάσταση των 56 υπαλλήλων. Αυτό εκφράζει, επίσης, την πρόθεση παρεμβάσεως στη νομική κατάσταση του περιορισμένου ομίλου προσώπων και λήψεως αποφάσεως σχετικά με την κάθε νομική κατάσταση χωριστά. Ο κανονισμός μπορεί να θεωρηθεί ως δέσμη ατομικών αποφάσεων, όπως τόνισε το Δικαστήριο στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 41 έως 44/70, Fruit Company. Το ίδιο, θεωρώ ότι οι διατάξεις αυτές του κανονισμού αφορούν άμεσα τους προσφεύγοντες. Το Δικαστήριο ερμήνευσε το κριτήριο αυτό πάντοτε υπό την έννοια ότι, στην πραγματικότητα, δεν παρέχεται καμία εξουσία εκτιμήσεως σε εκείνον που είναι επιφορτισμένος με την εφαρμογή των διατάξεων (βλέπε, ιδίως, τις προαναφερθείσες υποθέσεις 41 έως 44/70, Fruit Company). Έτσι, η Επιτροπή ως αρμόδια για το διορισμό των ενδιαφερομένων αρχή εφάρμοσε, απλώς, τις διατάξεις του κανονισμού έναντι των προσφευγόντων. Στην παρούσα περίπτωση, πρόκειται, ειδικότερα, για το διορισμό υπό την ιδιότητα του δοκίμου υπαλλήλου καθώς και για την κατάταξη στο βαθμό και στο κλιμάκιο που καθορίζονται σύμφωνα με τον πίνακα ισοτιμίας, κατ' εφαρμογή του άρθρου 3.

Συμπεραίνοντας, θεωρώ ότι, βάσει της προηγούμενης νομολογίας του Δικαστηρίου, ο κανονισμός 3332/82 αφορά άμεσα και ατομικά τους προσφεύγοντες. Θεωρώ, συνεπώς, ότι η προσφυγή, στην υπόθεση 22/83, είναι παραδεκτή.

III.4. *Επί της ουσίας*

Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι θεσπίζοντας τον κανονισμό 3332/82, ο οποίος δεν προβλέπει το διορισμό τους ως μονίμων υπαλλήλων της Επιτροπής από την ημερομηνία της προσλήψεώς τους στο Σύνδεσμο, το Συμβούλιο ενήργησε αντίθετα προς την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της τηρήσεως των υποχρεώσεων που είχε το ίδιο αναλάβει.

Επικαλούνται, σχετικώς, το άρθρο 14 του κανονισμού 3245/81, περί δημιουργίας του Οργανισμού το οποίο ορίζει τα ακόλουθα:

« Οι γενικοί όροι προσλήψεως και απασχολήσεως, καθώς και το γενικό καθεστώς αμοιβών, αποζημιώσεων και παρεπομένων παροχών του προσωπικού που αναφέρεται στο άρθρο 3, σημείο 1, και του προσωπικού της έδρας του Οργανισμού, καθορίζονται από ειδικές διατάξεις, που εκδίδονται από την Επιτροπή μετά από γνώμη της επιτροπής η οποία αναφέρεται στο άρθρο 12, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο. »

Υπογραμμίζουν, επίσης, το γεγονός ότι ο προϋπολογισμός χρήσεως 1982 είχε προβλέψει 56 θέσεις για τους υπαλλήλους της έδρας. Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, υποστηρίζουν ότι το Συμβούλιο δεν μπορούσε να θεσπίσει, με τον κανονισμό 3332/82, το μεταβατικό καθεστώς για τους 56 υπαλλήλους της έδρας. Κατά την άποψή τους, η Επιτροπή μπορούσε απλώς να διορίσει τους ενδιαφερόμενους ως μονίμους υπαλλήλους, βάσει του άρθρου 14 και των διαθεσίμων θέσεων, αναδρομικώς από την ημερομηνία προσλήψεώς τους στο Σύνδεσμο.

Με τη θέσπιση του κανονισμού που προβλέπει τα εν λόγω ειδικά και μεταβατικά μέτρα, το Συμβούλιο δεν έλαβε υπόψη του, κατά τη γνώμη τους, τη δυνατότητα αυτή.

Πρέπει να γίνει δεκτό ότι η σχέση μεταξύ των κανόνων που το άρθρο 14 επιβάλλει στην Επιτροπή να θεσπίσει και του κανονισμού του Συμβουλίου δεν είναι τόσο προφανής. Το Συμβούλιο και η Επιτροπή έδωσαν, ωστόσο, μια πειστική εξήγηση κατά τη διάρκεια της διαδικασίας. Οι κανόνες του άρθρου 14, οι οποίοι δεν έχουν ακόμα θεσπιστεί, θα έχουν εφαρμογή στο μελλοντικό προσωπικό του Οργανισμού. Αντιθέτως, σε ό, τι αφορά τους σημερινούς υπαλλήλους της έδρας του Συνδέσμου (καθώς και τους υπαλλήλους ΕΣ), κρίθηκε σκόπιμο να διοριστούν μόνιμοι υπάλληλοι της Επιτροπής. Βάσει των θέσεων που προέβλεπε ο προϋπολογισμός, η Επιτροπή δεν μπορούσε να τους διορίσει κατά παράβαση των διατάξεων του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, παρά μόνο εάν έκανε χρήση του άρθρου 29, παράγραφος 2. Η Επιτροπή δεν χρησιμοποίησε την τελευταία αυτή δυνατότητα. Εξάλλου, δεν ήταν υποχρεωμένη. Αντιθέτως, το Συμβούλιο θέσπισε τον κανονισμό που προβλέπει μεταβατικά μέτρα, τα οποία αποκλίνουν από τις διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης προς το συμφέρον των προσφευγόντων. Δεν υπάρχει κανένα στοιχείο από το οποίο να προκύπτει ότι το Συμβούλιο, με την ενέργειά του αυτή, παρέβη το άρθρο 14 του κανονισμού 3245/81. Το πρώτο, λοιπόν, αυτό σκέλος πρέπει να απορριφθεί.

Στο δεύτερο σκέλος, οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι το ίδιο το Συμβούλιο είχε δεσμευτεί να τους διορίσει μονίμους υπαλλήλους αναδρομικώς από την ημερομηνία που ανέλαβαν υπηρεσία στο Σύνδεσμο. Επικαλούνται, σχετικώς, το σχόλιο που υπάρχει στην θέση 1100 του προϋπολογισμού η οποία προβλέπει τις 56 θέσεις μονίμων υπαλλήλων (ΕΕ 1982, L 31, σ. 251). Το σχόλιο αυτό έχει ως εξής: « η ενσωμάτωση στο μόνιμο οργανόγραμμα της Επιτροπής των θέσεων των προοριζόμενων για το προσωπικό του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Συνεργασίας (έδρα) πραγματοποιείται σύμφωνα με τους όρους που διατυπώνονται στο ψήφισμα που ενέκρινε το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στις 11 Μαΐου 1979 (ΕΕ C 140, σ. 142) ».

Το Συμβούλιο ορθώς αναφέρει, προς υπεράσπισή του, ότι πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ του Συμβουλίου ως κλάδου της αρμόδιας για τον προϋπολογισμό αρχής και του Συμβουλίου υπό την ιδιότητα της νομοθετικής αρχής. Ο προϋπολογισμός αποτελεί έργο της αρμόδιας για τον προϋπολογισμό αρχής. Οι θέσεις του προϋπολογισμού πρέπει να θεωρηθούν ως εγκρίσεις εκτελέσεως της αντίστοιχης δαπάνης, δεν αποτελούν, όμως, υποχρέωση εκτελέσεως. Το ίδιο, κατά μείζονα λόγο, ισχύει για τα σχόλια του προϋπολογισμού, τα οποία έχουν μόνο ενδεικτικό χαρακτήρα (βλέπε τις Διατάξεις του Δικαστηρίου στις υποθέσεις 216/83 και 295 έως 297/83, Les Verts, της 26ης Σεπτεμβρίου 1984).

Με τη θέσπιση του κανονισμού 3332/82, που προβλέπει μεταβατικά μέτρα, το Συμβούλιο δεν παρέβη καμία έννομη υποχρέωση που είχε το ίδιο αναλάβει. Και ο ισχυρισμός, λοιπόν, αυτός πρέπει να απορριφθεί.

Συνοψίζοντας, προτείνω να κρίνετε την προσφυγή, στην υπόθεση 22/83, παραδεκτή ασφαλώς, αλλά αβάσιμη.

IV. Οι υποθέσεις 9 και 10/84

IV.1. *Τα πραγματικά περιστατικά*

Οι προσφεύγοντες άσκησαν τις προσφυγές, στις υποθέσεις 9 και 10/84, για την περίπτωση κατά την οποία το Δικαστήριο θα έκρινε την προσφυγή τους στην υπόθεση 22/83 απαράδεκτη. Μόνο στην περίπτωση αυτή, το Δικαστήριο θα πρέπει να αποφανθεί σχετικώς.

Όπως προκύπτει από τα πραγματικά περιστατικά η προσφυγή στην υπόθεση 9/84 ασκήθηκε μετά το διορισμό των προσφευγόντων ως μονίμων υπαλλήλων της Επιτροπής, στις 10 Μαρτίου 1983, βάσει του κανονισμού 3332/82 του Συμβουλίου, αναδρομικώς από 1ης Ιανουαρίου 1983. Οι προσφεύγοντες υπέβαλαν διοικητική ένσταση στην Επιτροπή κατά του διορισμού αυτού, στις 8 Ιουνίου 1983, βάσει του άρθρου 90 του κανονισμού υπηρεσιακής κατά-

στασης, ισχυριζόμενοι ότι ο κανονισμός 3332/82 δεν έχει εφαρμογή, καθόσον ο διορισμός τους δεν έγινε αναδρομικώς από την ημερομηνία προσλήψεώς τους στο Σύνδεσμο. Στήριξαν τη διοικητική τους ένσταση ρητώς στο άρθρο 184 της Συνθήκης ΕΟΚ. Τα επιχειρήματα είναι τα ίδια με εκείνα που διατυπώθηκαν στην υπόθεση 22/83. Η υπόθεση 10/84 παρουσιάζει ορισμένες διαφορές. Ο προσφεύγων Salerno δεν διορίστηκε δόκιμος υπάλληλος στην Επιτροπή διότι δεν συνέτρεχαν οι ιατρικές προϋποθέσεις που προβλέπει το άρθρο 28, στοιχείο ε), του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Πεπλανημένα στην προσφυγή αναφέρεται απόφαση διορισμού. Τα αιτήματα του προσφεύγοντος, εκτός από ένα μόνο σημείο, είναι τα ίδια με εκείνα που διατυπώθηκαν στις υποθέσεις 22/83 και 9/84. Η αυτοτελής προσφυγή ασκήθηκε μόνο λόγω της ιατρικής εξετάσεως, με σκοπό να αναγνωριστεί ότι ο προσφεύγων ήταν υπάλληλος της Επιτροπής από την πρόσληψή του στο Σύνδεσμο και ότι, κατά συνέπεια, δεν υπήρχε λόγος να υποβληθεί σε ιατρική εξέταση βάσει του κανονισμού 3332/82.

IV.2. *Το παραδεκτό*

Η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου στις δύο υποθέσεις. Θεωρεί ότι σκοπός των προσφυγών είναι, κυρίως, να αναγνωριστεί ότι δεν έχει εφαρμογή ο κανονισμός 3332/82. Σύμφωνα, όμως, με το άρθρο 184 της Συνθήκης ΕΟΚ παρόμοια προσφυγή είναι παραδεκτή μόνο αν αποτελεί παρεπόμενο αίτημα στο πλαίσιο άλλης προσφυγής στηριζόμενης σε άλλο άρθρο της Συνθήκης. Πολύ ορθώς, η Επιτροπή αναφέρει σχετικά την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου. Έτσι στην υπόθεση Albani (υπόθεση 33/80, Συλλογή 1981, σ. 2157, σκέψη 17, το Δικαστήριο έκρινε « ότι η ευχέρεια προβολής του ανεφαρμόστου ενός κανονισμού, που παρέχει το άρθρο 184 της Συνθήκης, δεν συνιστά αυτοτελές δικαίωμα προσφυγής και δεν δύναται να ασκηθεί παρά μόνο παρεμπιπτόντως. Όταν δεν υφίσταται δικαίωμα ασκήσεως κυρίας προσφυγής, οι προσφεύγοντες δεν δύνανται να επικαλεστούν το άρθρο 184 ».

Πρέπει να γίνει δεκτό ότι τα αιτήματα του προσφεύγοντος επί του σημείου αυτού δεν έχουν διατυπωθεί σαφώς. Προτείνω, ωστόσο, να μη γίνει δεκτή η ένσταση που προέβαλε η Επιτροπή, δεδομένου ότι το Δικαστήριο δεν χρειάζεται να εξετάσει τις υποθέσεις αυτές παρά μόνο αν κρίνει απαράδεκτη την προσφυγή 22/83.

Νομίζω ότι από την άποψη αυτή, πρέπει να προσεχθεί η σχέση που υπάρχει μεταξύ των προσφυγών στις υποθέσεις 22/83 και 9 και 10/84. Στην πρώτη υπόθεση, μοναδικό αντικείμενο της διαφοράς είναι, προφανώς, ο κανονισμός 3332/82. Οι μεταγενέστερες προσφυγές ασκήθηκαν, είτε μετά τη λήψη, εκ μέρους της Επιτροπής των ατομικών αποφάσεων περί διορισμού (υπόθεση 9/84) είτε διότι δεν ελήφθη, ακριβώς, απόφαση περί διορισμού (υπόθεση 10/84). Κατά της αποφάσεως αυτής, ή της παραλείψεως αποφάσεως περί διορισμού, της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής υποβλήθηκαν οι διοικητικές ενστάσεις βάσει του άρθρου 90 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Εξάλλου, οι προσφεύγοντες διευκρίνισαν επαρκώς το αντικείμενο της προσφυγής τους, στην απάντησή τους (σ. 8), υπό την έννοια ότι υποβάλλουν στην κρίση του Δικαστηρίου την απόφαση περί διορισμού καθόσον ο διορισμός τους ως μονίμων υπαλλήλων δεν έγινε αναδρομικά από την ημερομηνία προσλήψεώς τους στο Σύνδεσμο.

Αν το Δικαστήριο δεχτεί την πρότασή μου και κρίνει την προσφυγή παραδεκτή θα πρέπει να αποφανθεί επί της ουσίας.

IV.3. *Επί της ουσίας*

Ως προς την ουσία, οι προσφεύγοντες παραπέμπουν στους ισχυρισμούς που ανέπτυξαν στην υπόθεση 22/83.

Περιορίζομαι να αναφέρω ότι στην υπόθεση εκείνη είχα προτείνει την απόρριψη των αιτημάτων των προσφευγόντων. Στην παρούσα υπόθεση, πρέπει να εξεταστεί, επίσης, το επικουρικό αίτημα των προσφευγόντων, με το οποίο ζητούν να αναγνωριστεί ότι έπρεπε να είχαν διοριστεί δόκιμοι υπάλληλοι από 1ης Ιανουαρίου 1982 και όχι από 1ης Ιανουαρίου 1983. Θεωρούν ότι ο κανονισμός 3332/82 δεν

περιέχει καμία σχετική διάταξη. Εξάλλου, η ημερομηνία αυτή θα ήταν περισσότερο σύμφωνη με το άρθρο 1 του εν λόγω κανονισμού το οποίο αναφέρει ότι το πεδίο εφαρμογής του εκτείνεται σε κάθε υπάλληλο ο οποίος « υπηρετεί στην έδρα του Συνδέσμου την 1η Ιανουαρίου 1982 και εξακολουθεί να παραμένει στη θέση του κατά την έναρξη ισχύος του παρόντος κανονισμού ».

Η Επιτροπή ορθώς απέρριψε το επιχείρημα αυτό υπογραμμίζοντας ότι ο κανονισμός τέθηκε σε ισχύ στις 15 Δεκεμβρίου 1982, σύμφωνα με το άρθρο 4. Δεν περιλαμβάνει καμία διάταξη που να προβλέπει αναδρομική ισχύ του διορισμού. Προσθέτω ακόμα ότι το δεύτερο μέρος του χωρίου του πρώτου άρθρου που παρατέθηκε παραπάνω « ... και εξακολουθεί να παραμένει στη θέση του κατά την έναρξη ισχύος του παρόντος κανονισμού... » ασφαλώς σημαίνει το αντίθετο από εκείνο που ισχυρίζονται οι προσφεύγοντες.

Στην υπόθεση 10/84 πρέπει, εξάλλου, να απορριφθεί το αίτημα ότι δεν χρειάζεται ιατρική εξέταση για το διορισμό. Εφόσον δεν υπάρχει παρόμοια διάταξη στον κανονισμό 3332/82, που προβλέπει ειδικά και μεταβατικά μέτρα, έχουν εφαρμογή τα άρθρα 28, στοιχείο ε), και 33.

IV.4. *Προτάσεις για τις υποθέσεις 9 και 10/84*

Συμπεραίνοντας, προτείνω να κρίνετε παραδεκτές, αλλά αβάσιμες τις προσφυγές στις υποθέσεις 9 και 10/84.

V. Η μεταπήδηση των υπαλλήλων που είχαν συνάψει ειδική σύμβαση με το Σύνδεσμο στην Επιτροπή με την ιδιότητα του μονίμου υπαλλήλου (υποθέσεις 66 έως 68/83, 136 έως 140/83 και 119/83), χαρακτηριζόμενο, κατωτέρω, ως τρίτο πρόβλημα

V.1. *Εισαγωγή*

Έρχομαι, τέλος, στις υποθέσεις 66 έως 68/83, 136 έως 140/83 και 119/83. Αφορούν όλες το πρόβλημα της κατατάξεως των πρώην υπαλλήλων που είχαν συνάψει ειδική σύμβαση με το Σύνδεσμο, μετά το διορισμό τους στην Επιτροπή ως μονίμων υπαλλήλων. Αντίθετα προς τις υποθέσεις που αφορούν το προσωπικό της έδρας του Οργανισμού και τις οποίες εξέτασα ανωτέρω (υποθέσεις 22/83, 9 και 10/84), γι' αυτή την κατηγορία υπαλλήλων δεν θεσπίστηκε κανένα μεταβατικό καθεστώς, όπως ο κανονισμός 3332/82 του Συμβουλίου. Κατά συνέπεια, ο διορισμός τους έγινε βάσει των διατάξεων του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Τα επιχειρήματα είναι περίπου τα ίδια σε όλες τις υποθέσεις. Συνεπώς, θα τα εξετάσω χωριστά από τις πραγματικές καταστάσεις, εκτός αν χρειαστεί να υπογραμμιστεί μια ειδική περίπτωση. Τα επιχειρήματα μπορούν να συνοψιστούν σε τρία ζητήματα:

— επιχειρήματα που αφορούν την πλασματική φύση του Συνδέσμου·

— παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης λόγω της διαφοράς μεταξύ των υπαλλήλων της έδρας του Συνδέσμου και των υπαλλήλων που είχαν συνάψει ειδική σύμβαση, σε ό, τι αφορά τον τρόπο μεταπηδήσεώς τους στην Επιτροπή·

— εσφαλμένη εφαρμογή της αποφάσεως της Επιτροπής περί των κριτηρίων κατατάξεως.

Πριν από την έρευνα των τριών αυτών ζητημάτων θα αναφέρω τα πραγματικά περιστατικά και θα αναλύσω τις ενστάσεις απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή.

V.2.α) *Τα πραγματικά περιστατικά*

Όπως προαναφέρθηκε όλοι οι προσφεύγοντες είναι πρώην υπάλληλοι που είχαν συνάψει ειδική σύμβαση με το Σύνδεσμο. Αυτό σημαίνει ότι ο Σύνδεσμος τους είχε θέσει στη

διάθεση της Γενικής Διευθύνσεως VIII της Επιτροπής. Εκεί επιτελούσαν καθήκοντα παρόμοια με εκείνα των συναδέλφων τους της Επιτροπής. Την υπηρεσιακή τους κατάσταση καθόριζαν δύο έγγραφα, δηλαδή οι « γενικές ρήτρες της συμβάσεως ΕΣ/ΙΙ » και οι « ειδικές ρήτρες της συμβάσεως ΕΣ/ΙΙ », εκτός από την ατομική σύμβαση. Η σύμβαση σύμφωνα με τους ειδικούς όρους ήταν, καταρχήν, αορίστου διαρκείας, στην πράξη, όμως, παρετείνετο συνεχώς. Από το έγγραφο καταγγελίας της συμβάσεως που συντάχτηκε κατά τη μεταπήδηση στην Επιτροπή με την ιδιότητα του μονίμου υπαλλήλου συνάγεται ότι σύμβαση που μπορεί να παρατείνεται ετησίως πρέπει να θεωρηθεί, βάσει της εθνικής βελγικής νομοθεσίας, ως σύμβαση αορίστου διαρκείας.

Για το έτος 1981, η αρμόδια για τον προϋπολογισμό αρχή είχε εγκρίνει 32 θέσεις μονίμων υπαλλήλων για την Επιτροπή, για να της δώσει τη δυνατότητα να μονιμοποιήσει τους υπαλλήλους που είχε προσλάβει με ειδική σύμβαση ο Σύνδεσμος. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο είχε διευκρινίσει σχετικώς ότι επρόκειτο για υπαλλήλους οι οποίοι είχαν αποσπαστεί για περισσότερο από έξι χρόνια στη ΓΔ VIII της Επιτροπής και οι οποίοι επιτελούσαν τα ίδια καθήκοντα με τους μόνιμους συναδέλφους τους της Επιτροπής.

Στις 4 Φεβρουαρίου 1981, η Επιτροπή αποφάσισε να διαθέσει τις 32 θέσεις μονίμων υπαλλήλων στη ΓΔ VIII, για να μπορέσουν να μονιμοποιηθούν οι εν λόγω υπάλληλοι. Για την μονιμοποίηση αυτή έχει εφαρμογή το κοινό δίκαιο της ευρωπαϊκής δημόσιας υπηρεσίας. Μετά την απόφαση αυτή οι διάφορες ενέργειες ακολούθησαν την εξής σειρά, σύμφωνα με την Επιτροπή:

— Τον Απρίλιο του 1981 καταρτίστηκε πίνακας 37 υπαλλήλων, που περιελάμβανε τους 32 προαναφερθέντες υπαλλήλους καθώς και 5 ακόμα, μεταξύ των οποίων δεν υπήρχε, κατά την Επιτροπή, κανείς υπάλληλος της κατηγορίας Α, οι οποίοι είχαν προσληφθεί με βάση τις λειτουργικές πιστώσεις του ΕΤΑ και οι οποίοι έπρεπε να εξομοιωθούν με τους υπαλλήλους της πρώτης από τις προαναφερθείσες κατηγορίες.

— Η επιτροπή κατατάξεως προέβη στην κατάταξη κατά βαθμό και κλιμάκιο όλων των υπαλλήλων που μπορούσαν να μονιμοποιηθούν.

— Σε όλους τους υπαλλήλους αυτούς προτάθηκε (κατά τα μέσα Ιουνίου 1981) σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου, την οποία οι ενδιαφερόμενοι αποδέχτηκαν· ταυτόχρονα κοινοποιήθηκε σε όλους η απόλυσή τους από το Σύνδεσμο.

— Στις 16 Ιουλίου 1981 δημοσιεύτηκε ανακοίνωση κενών θέσεων για τις 32 νέες θέσεις μονίμων υπαλλήλων στην Επιτροπή.

— Οργανώθηκαν εσωτερικοί διαγωνισμοί, οι οποίοι στην πλειοψηφία τους κατάληξαν σε επιτυχία: η Επιτροπή αναφέρει ότι μόνο σε ορισμένες εξαιρετικές περιπτώσεις προσελήφθησαν υπάλληλοι βάσει του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης.

— Τέλος, οι ενδιαφερόμενοι πραγματοποίησαν περίοδο δοκιμασίας από την 1η Ιουλίου 1982 και μονιμοποιήθηκαν από την 1η Απριλίου 1983. Τα καθήκοντά τους παρέμειναν τα ίδια με εκείνα που ασκούσαν πριν από τη μονιμοποίησή τους.

Όλοι οι προσφεύγοντες κατετάγησαν σε βαθμό και κλιμάκιο κατώτερα από εκείνα που κατείχαν αποχωρώντας από το Σύνδεσμο, βάσει του πίνακα ισοτιμίας του κανονισμού 3332/82 μεταξύ των βαθμών και κλιμακίων του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης και των βαθμών και κλιμακίων του Συνδέσμου. Οι προσφεύγοντες πιστεύουν ότι δικαιούνται καλύτερη κατάταξη βάσει της αποφάσεως της Επιτροπής 61/IX/81, ιδίως λόγω της μεγάλης τους πείρας.

V.2.β) *Οι ατομικές περιπτώσεις των προσφευγόντων*

Ο προσφεύγων *Hattet* (υπόθεση 66/83) τέθηκε στη διάθεση της ΓΔ VIII, μετά την πρόσληψή του στο Σύνδεσμο, στις 21 Δεκεμβρίου 1970, με το βαθμό 15, κλιμάκιο 4, που αντιστοιχεί στο βαθμό Α 5, κλιμάκιο 4. Την 1η Ιανουαρίου 1979, κατείχε ακόμα τον ίδιο βαθμό αλλά είχε το κλιμάκιο 8. Με απόφαση της 30ής Ιουνίου 1982, διορίστηκε δόκιμος υπάλληλος, από την 1η Ιουλίου 1982 με το βαθμό Β1, κλιμάκιο 3, και μετά τη λήξη της περιόδου δοκιμασίας διορίστηκε μόνιμος υπάλληλος. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι την 1η Ιουλίου 1982, η κατάστασή του ήταν η εξής: είχε επαγγελματική πείρα 27 ετών, από τα οποία 12 έτη στην υπηρεσία των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων· επί 12 έτη επιτελούσε καθήκοντα κατηγορίας Α. Σύμφωνα με τις επαγγελματικές του ευθύνες, έπρεπε να καταταγεί από την Επιτροπή στο βαθμό Α4, κλιμάκιο 4, διεκδίκηση την οποία ενέκριναν πλήρως οι ιεραρχικοί προϊστάμενοι του προσφεύγοντος.

Η προσφεύγουσα *Gérard* (υπόθεση 67/83), προσελήφθη στο Σύνδεσμο στις 7 Ιανουαρίου 1974 με το βαθμό 32, κλιμάκιο 6, που αντιστοιχούσε στο βαθμό C2, κλιμάκιο 6, και της ανατέθηκαν καθήκοντα γραμματέως. Στο τέλος, κατείχε το βαθμό 31, κλιμάκιο 5. Με απόφαση της 30ής Ιουνίου 1982, διορίστηκε δόκιμος υπάλληλος, από την 1η Ιουλίου 1982, με το βαθμό C4, κλιμάκιο 3, και μετά τη λήξη της περιόδου δοκιμασίας της διορίστηκε μόνιμη υπάλληλος. Συνεπώς, η εν λόγω προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι κατά την 1η Ιουλίου 1982 η κατάστασή της ήταν η εξής: είχε επαγγελματική πείρα 14 ετών, από τα οποία 8 έτη στην υπηρεσία των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων· σύμφωνα με τις σπουδές της, τις ικανότητές της, τις γλωσσικές της γνώσεις και τα σημαντικά καθήκοντα που επιτελούσε θα έπρεπε να είχε καταταγεί, από την Επιτροπή, σύμφωνα με τις αρχές που διατυπώνονται στο έγγραφο 61/IX/81 της Επιτροπής, στο βαθμό C1.

Ο προσφεύγων *de Szy-Tarrisse* (υπόθεση 68/83) τέθηκε στη διάθεση της ΓΔ VIII στις 18 Φεβρουαρίου 1975, αφού είχε προσληφθεί στο Σύνδεσμο από το τέλος του 1974, με το βαθμό 15, κλιμάκιο 4, που αντιστοιχούσε στο βαθμό Α5, κλιμάκιο 4. Στο τέλος κατείχε το κλιμάκιο 7. Με απόφαση της 30ής Ιουνίου 1982, διορίστηκε δόκιμος υπάλληλος, από 1ης Αυγούστου 1982, με βαθμό Α5, κλιμάκιο 3, και μετά τη λήξη της περιόδου δοκιμασίας του διορίστηκε μόνιμος υπάλληλος. Συνεπώς ο εν λόγω προσφεύγων υποστηρίζει ότι κατά την 1η Αυγούστου 1982 η κατάστασή του ήταν η ακόλουθη: είχε επαγγελματική πείρα 15 ετών, από τα οποία 8 έτη στην υπηρεσία των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων· σύμφωνα με τις επαγγελματικές ευθύνες που του είχαν ανατεθεί, έπρεπε να καταταγεί από την Επιτροπή στο βαθμό Α4, κλιμάκιο 4, διεκδίκηση που ενέκριναν πλήρως οι ιεραρχικοί προϊστάμενοι του προσφεύγοντος.

Ο προσφεύγων *Donà* (υπόθεση 136/83) τέθηκε στη διάθεση της ΓΔ VIII, αφού είχε προσληφθεί στο Σύνδεσμο την 1η Απριλίου 1971, με το βαθμό 22, κλιμάκιο 3, που αντιστοιχούσε στο βαθμό Β2, κλιμάκιο 3, της Επιτροπής. Την 1η Απριλίου 1981 είχε το βαθμό 16, κλιμάκιο 5, που αντιστοιχούσε στο βαθμό Α6, κλιμάκιο 5. Κατά τη μεταπήδησή του από το προσωπικό του Συνδέσμου στην Επιτροπή, διορίστηκε δόκιμος υπάλληλος την 1η Ιουλίου 1981 και με απόφαση της 14ης Ιουλίου 1982, η οποία του κοινοποιήθηκε στις 17 Σεπτεμβρίου 1982, διορίστηκε μόνιμος υπάλληλος, από την 1η Ιουλίου 1982, με βαθμό Α6, κλιμάκιο 3.

Συνεπώς, ο εν λόγω προσφεύγων υποστηρίζει ότι κατά την 1η Ιουλίου 1982 η κατάστασή του ήταν η ακόλουθη: είχε επαγγελματική πείρα 17 ετών, από τα οποία 11 έτη στην υπηρεσία των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Σύμφωνα με την πείρα του και τις επαγγελματικές ευθύνες που του είχαν ανατεθεί έπρεπε να καταταγεί από την Επιτροπή στο βαθμό Α5.

Η προσφεύγουσα *Delbaere* (υπόθεση 137/83) τέθηκε στη διάθεση της ΓΔ VIII, μετά την πρόσληψή της στο Σύνδεσμο στις 13 Ιουλίου 1975, με το βαθμό 32, κλιμάκιο 3, που αντιστοιχούσε στο βαθμό C2, κλιμάκιο 3, της Επιτροπής. Στις 30 Ιουνίου 1981 είχε το βαθμό 32, κλιμάκιο 6, που αντιστοιχούσε στο βαθμό C2, κλιμάκιο 6. Με απόφαση της 8ης Ιουλίου 1982, η οποία κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 17 Σεπτεμβρίου 1982, διορίστηκε δόκιμος υπάλληλος, από την 1η Ιουλίου 1982, με το βαθμό C4, κλιμάκιο 3, και μετά τη λήξη της περιόδου δοκιμασίας της διορίστηκε μόνιμη υπάλληλος με τον ίδιο βαθμό. Συνεπώς, η εν λόγω προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι κατά την 1η Ιουλίου 1982 η κατάστασή της ήταν η ακόλουθη: είχε επαγγελματική πείρα πλέον των 10 ετών, από τα οποία 7 έτη στην υπηρεσία των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Σύμφωνα με την πείρα της, τα έτη προϋπηρεσίας της και το επίπεδο αποδόσεώς της, έπρεπε να καταταγεί από την Επιτροπή, σύμφωνα με τις αρχές του εγγράφου 61/IX/81 της Επιτροπής, στο βαθμό C3.

Η προσφεύγουσα *Feyaerts* (υπόθεση 138/83) τέθηκε στη διάθεση της ΓΔ VIII, αφού είχε προσληφθεί στο Σύνδεσμο την 1η Απριλίου 1972, με το βαθμό 33, κλιμάκιο 2, που αντιστοιχούσε στο βαθμό C3, κλιμάκιο 3, της Επιτροπής. Στις 30 Ιουνίου 1981, είχε το βαθμό 33, κλιμάκιο 6, που αντιστοιχούσε στο βαθμό C3, κλιμάκιο 6. Με απόφαση της 8ης Ιουλίου 1982, η οποία της κοινοποιήθηκε στις 17 Σεπτεμβρίου 1982, διορίστηκε δόκιμος υπάλληλος, από 1ης Ιουλίου 1982, με το βαθμό C4, κλιμάκιο 3, και μετά τη λήξη της περιόδου δοκιμασίας της διορίστηκε μόνιμη υπάλληλος στον ίδιο βαθμό. Κατά συνέπεια, η εν λόγω προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι κατά την 1η Ιουλίου 1982, η κατάστασή της είχε ως εξής: είχε επαγγελματική πείρα πλέον των 10 ετών, από τα οποία 6 έτη στην υπηρεσία των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Σύμφωνα με την επαγγελματική της σταδιοδρομία, τα έτη προϋπηρεσίας της και το επίπεδο της αποδόσεώς της, έπρεπε να καταταγεί από την Επιτροπή, σύμφωνα με τις αρχές του εγγράφου 61/IX/81 της Επιτροπής, στο βαθμό C3.

Η προσφεύγουσα *Textier* (υπόθεση 139/83) τέθηκε στη διάθεση της ΓΔ VIII, αφού είχε προσληφθεί στο Σύνδεσμο την 1η Οκτωβρίου 1974, με το βαθμό 32, κλιμάκιο 3, που αντιστοιχούσε στο βαθμό C2, κλιμάκιο 3, της Επιτροπής. Στις 30 Ιουνίου 1981 κατείχε το βαθμό 32, κλιμάκιο 6, που αντιστοιχούσε στο βαθμό C2, κλιμάκιο 6. Με απόφαση της 8ης Ιουλίου 1982, η οποία της κοινοποιήθηκε στις 17 Σεπτεμβρίου 1982, διορίστηκε δόκιμη υπάλληλος, από την 1η Ιουλίου 1982, με το βαθμό C4, κλιμάκιο 3, και μετά τη λήξη της περιόδου δοκιμασίας της διορίστηκε μόνιμη υπάλληλος με τον ίδιο βαθμό. Συνεπώς, η εν λόγω προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι κατά την 1η Ιουλίου 1982 η κατάστασή της ήταν η ακόλουθη: είχε επαγγελματική πείρα πλέον των 10 ετών, από

τα οποία 8 έτη στην υπηρεσία των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Σύμφωνα με τις σπουδές της και τις γλωσσικές της γνώσεις έπρεπε να καταταγεί από την Επιτροπή, σύμφωνα με τις αρχές του εγγράφου 61/IX/81 της Επιτροπής, στο βαθμό C3.

Η προσφεύγουσα *Lacourt* (υπόθεση 140/83) τέθηκε στη διάθεση της ΓΔ VIII, αφού είχε προσληφθεί στο Σύνδεσμο στις 12 Νοεμβρίου 1972, με το βαθμό 33, κλιμάκιο 3, που αντιστοιχούσε στο βαθμό C3, κλιμάκιο 3. Στις 30 Ιουνίου 1981 είχε το βαθμό 33, κλιμάκιο 8, που αντιστοιχούσε στο βαθμό C3, κλιμάκιο 8. Με απόφαση της 8ης Ιουλίου 1982, διορίστηκε δόκιμη υπάλληλος, από την 1η Ιουλίου 1982, με το βαθμό C4, κλιμάκιο 3, και μετά τη λήξη της περιόδου δοκιμασίας της διορίστηκε μόνιμη υπάλληλος με τον ίδιο βαθμό. Κατά συνέπεια, η εν λόγω προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι κατά την 1η Ιουλίου 1982 η κατάστασή της ήταν η ακόλουθη: είχε επαγγελματική πείρα πλέον των 10 ετών, από τα οποία 8 έτη στην υπηρεσία των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Σύμφωνα με τα εντελώς επαινετικά σχόλια που περιείχε η έκθεση κρίσεως κατά το τέλος της περιόδου δοκιμασίας, της 22ας Νοεμβρίου 1982, την προϋπηρεσία της, τις σπουδές και τις γλωσσικές της γνώσεις, θα έπρεπε να καταταγεί από την Επιτροπή, σύμφωνα με τις αρχές του εγγράφου 61/IX/81 της Επιτροπής, στο βαθμό C3.

Ο προσφεύγων *Appelbaum* (υπόθεση 119/83), ο οποίος ανέλαβε υπηρεσία στο Σύνδεσμο το 1964, είχε τοποθετηθεί μέχρι τον Αύγουστο του 1977, καταρχάς στο Μπουρούντι και κατόπιν στο Καμερούν. Την 1η Σεπτεμβρίου 1977, μετατέθηκε στις Βρυξέλλες και τέθηκε στη διάθεση της ΓΔ VIII, όπου του ανατέθηκε ο τομέας της τεχνικής διοικήσεως όλων των προγραμμάτων χερσαίων μεταφορών που χρηματοδοτεί η Κοινότητα.

Στις 25 Ιουνίου 1981 του προτάθηκε σύμβαση εκτάκτου υπαλλήλου, διαρκείας ενός έτους, από 1ης Ιουλίου 1981, για να καταλάβει θέση τα καθήκοντα της οποίας ασκούσε ήδη από την 1η Σεπτεμβρίου 1977. Είχε τότε στο Σύνδεσμο το βαθμό IV/8, που αντιστοιχούσε στο βαθμό B1, κλιμάκιο 4, της Επιτροπής.

Με απόφαση της 30ής Ιουνίου 1982, διορίστηκε δόκιμος υπάλληλος, από τις 30 Ιουνίου 1982, με το βαθμό B2, κλιμάκιο 3. Με απόφαση της 16ης Μαιιου 1983, διορίστηκε μόνιμος υπάλληλος στον ίδιο βαθμό, από την 1η Απριλίου 1983.

Συνεπώς, ο εν λόγω προσφεύγων υποστηρίζει ότι κατά την 1η Ιουλίου 1982 η κατάστασή του ήταν η ακόλουθη: είχε επαγγελματική πείρα 21 ετών ως μηχανικός, από τα οποία 18 έτη στην υπηρεσία των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων· άσκησε επί 10 έτη καθήκοντα κατηγορίας Α· είχε πανεπιστημιακό πτυχίο το οποίο δεν απαιτείται για θέση της κατηγορίας Β και, τέλος, η τελευταία κατάταξή του στο Σύνδεσμο ήταν στον βαθμό B1, κλιμάκιο 4. Υποστηρίζει, συνεπώς, ότι έπρεπε να καταταγεί από την Επιτροπή στο βαθμό B1, κλιμάκιο 5, ή, τουλάχιστον, στο βαθμό B1, κλιμάκιο 4.

Για περισσότερη σαφήνεια παραθέτω πίνακα που παριστά σχηματικά την κατάσταση των προσφευγόντων:

Αριθμός υποθέσεως	Ημερομηνία προσλήψεως στο Σύνδεσμο	Κατάταξη	Ισοτιμία βάσει του κανονισμού 3332/82	Επίπεδο (30. 6. 1981) τελευταίου βαθμού στο Σύνδεσμο	Ισοτιμία βάσει του κανονισμού 3332/82	Διορισμός 1. 7. 1982 ως δοκίμου υπαλλήλου στο επίπεδο	Αίτημα βάσει της αποφάσεως ΕΟΚ 61/IX/81 — Διορισμός σε
66/83	21. 12. 1970	15/4	A 5/4	15/8	A 5/8	B 1/3	A 4/4
67/83	7. 1. 1974	32/6	C 2/6	31/5	C 1/5	C 4/6	C 1
68/83	(τέλος 1974) 18. 2. 1987 στη διάθεση ΓΔ VIII	15/4	A 5/4	15/7	A 5/7	A 5/3	A 4/4
136/83	1. 4. 1971	22/3	B 2/3	16/5	A 6/6	A 6/3	A 5
137/83	13. 7.1975	32/3	C 2/3	32/6	C 2/6	C 4/3	C 3
138/83	1. 4. 1972	33/2	C 3/6	33/6	C 3/6	C 4/3	C 3
139/83	10. 10. 1974	32/3	C 2/3	32/6	C 2/6	C 4/3	C 3
140/83	12. 11. 1972	33/3	C 3/3	33/8	C 3/8	C 4/3	C 3
119/83	(1964 — «υπερπόντια εδάφη») 1. 9. 1977 στη διάθεση ΓΔ VIII	IV/8	B 1/4	IV/8	B 1/4	B 2/3	B 1/5 ή B 1/4

V.3. *Αιτήματα των προσφευγόντων*

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 66 έως 68/83 και 136 έως 140/83 οι προσφεύγοντες ζητούν από το Δικαστήριο:

1) να κρίνει ότι οι προσφεύγοντες πρέπει να θεωρηθούν ότι προσελήφθησαν στην Επιτροπή από την ημερομηνία που συνήψαν τις συμβάσεις τους με το Σύνδεσμο, δηλαδή:

υπόθεση 66/83 : Hattet από τις 21 Δεκεμβρίου 1970

υπόθεση 67/83 : Gérard από τις 7 Ιανουαρίου 1974

υπόθεση 68/83 : de Szy-Tarrisse από τις 18 Φεβρουαρίου 1975

υπόθεση 136/83 : Donà από την 1η Απριλίου 1971

υπόθεση 137/83 : Delbaere από τις 13 Ιουλίου 1975

υπόθεση 138/83 : Feyaerts από την 1η Απριλίου 1972

υπόθεση 139/83 : Textier από την 1η Οκτωβρίου 1974

υπόθεση 140/83 : Lacourt από τις 12 Νοεμβρίου 1972·

2) να κρίνει άκυρα και χωρίς έννομα αποτελέσματα όλα μαζί και καθένα χωριστά τα διαδικαστικά μέτρα που προηγήθηκαν του διορισμού των προσφευγόντων ως δοκίμων υπαλλήλων, καθώς και τον ίδιο το διορισμό, μόνο καθόσον συνεπάγεται υποβιβασμό κατά βαθμό και/ή κλιμάκιο·

3) να κρίνει ότι η καθής υποχρεούται να προβεί σε νέα κατάταξη των προσφευγόντων βάσει των αρχών που η ίδια θέσπισε στο έγγραφο 61/IX/81, ειδικότερα να προβεί στην ακόλουθη κατάταξη:

στην υπόθεση 66/83 : Hattet στο βαθμό A4, κλιμάκιο 4·

στην υπόθεση 67/83 : Gérard στο βαθμό C1·

στην υπόθεση 68/83 : de Szy-Tarrisse στο βαθμό A4, κλιμάκιο 4·

στην υπόθεση 136/83 : Donà στο βαθμό A5·

στην υπόθεση 137/83 : Delbaere στο βαθμό C3·

στην υπόθεση 138/83 : Feyaerts στο βαθμό C3·

στην υπόθεση 139/83 : Textier στο βαθμό C3·

στην υπόθεση 140/83 : Lacourt στο βαθμό C3·

4) σε περίπτωση μερικής ακυρώσεως, όπως ζητείται στο σημείο 2, να διευκρινίσει, καθόσον κριθεί αναγκαίο, ότι η ακύρωση αυτή είναι αναδρομική από την ημερομηνία της προσλήψεως των προσφευγόντων στον Ευρωπαϊκό Σύνδεσμο Συνεργασίας·

5) κρίνοντας ως δικαστήριο πλήρους δικαιοδοσίας να αποφανθεί ότι η καθής οφείλει να καταβάλει στους προσφεύγοντες, είτε από την ημερομηνία προσλήψεώς τους στον Ευρωπαϊκό Σύνδεσμο Συνεργασίας είτε από την ημερομηνία της απολύσεώς τους από το Σύνδεσμο, τη διαφορά μεταξύ των μισθών και ωφελημάτων που έπρεπε να είχαν διατηρήσει και εκείνων που τους χορηγήθηκαν, ή τουλάχιστον, ένα βελγικό φράγκο, υπό την επιφύλαξη της τροποποιήσεως του αιτήματος κατά τη διάρκεια της διαδικασίας·

6) έως 11) *επικουρικώς*, να υποχρεώσει την καθής να επιδείξει ορισμένα έγγραφα.

Στην υπόθεση 119/83, ο προσφεύγων Appelbaum ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να ακυρώσει, στην πράξη της 30ής Ιουνίου 1982 περί διορισμού του ως δοκίμου υπαλλήλου και στην πράξη της 16ης Μαιιου 1983 περί διορισμού του ως μονίμου υπαλλήλου, την κατάταξή του στο βαθμό B2, κλιμάκιο 3·

2) να αποφανθεί ότι ο προσφεύγων έπρεπε να καταταγεί στο βαθμό B1, κλιμάκιο 5, ή τουλάχιστον το κλιμάκιο 4, με αρχαιότητα στο κλιμάκιο από 1ης Μαρτίου 1980.

V.4. *Το παραδεκτό των προσφυγών*

Στις υποθέσεις 66 έως 68/83 και 136 έως 140/83 η Επιτροπή επισήμανε τρία προβλήματα παραδεκτού, στη συνέχεια, όμως, δεν θέλησε να προβάλει το ένα από αυτά.

Υποστηρίζει, *πρώτον*, ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις δεν είναι βλαπτικές διότι οι προσφεύγοντες τις αποδέχτηκαν ελεύθερα. Νομίζω ότι το Δικαστήριο πρέπει να απορρίψει το επιχείρημα αυτό της Επιτροπής. Η ερμηνεία που έδωσε πάντοτε το Δικαστήριο στην έννοια της βλαπτικής πράξεως, κατά την έννοια του άρθρου 90 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, είναι ότι περιλαμβάνει κάθε πράξη που μπορεί να επηρεάσει άμεσα μια ορισμένη νομική κατάσταση (βλέπε ιδίως υπόθεση 5/74, Reinartz κατά Επιτροπής, Jurispr. 1974, σ. 819). Η πράξη διορισμού ενός δοκίμου υπαλλήλου ανταποκρίνεται, χωρίς αμφιβολία, προς τον ορισμό αυτό. Το κριτήριο της εκούσιας αποδοχής, αν υποτεθεί ότι συντρέχει τέτοια περίπτωση στην παρούσα υπόθεση, δεν έχει σημασία.

Δεύτερον, η Επιτροπή ισχυρίζεται, στο υπόμνημα αντικρούσεώς της, ότι είναι απαράδεκτη η αίτηση ακυρώσεως της κατατάξεως χωριστά από το διορισμό. Στην ανταπάντησή της μετέβαλε γνώμη και θεώρησε ότι είναι δυνατή η υποβολή τέτοιου αιτήματος. Πρέπει, συνεπώς, να θεωρηθεί ότι δεν εμμένει πλέον στον ισχυρισμό αυτό.

Τρίτον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι προσφυγές ασκήθηκαν εκπρόθεσμα. Κατά την άποψή της, η κατάταξή των προσφευγόντων ως δοκίμων υπαλλήλων και κατόπιν ως μονίμων υπαλλήλων δεν αποτελεί παρά επιβεβαίωση της προσλήψεώς τους ως εκτάκτων υπαλλήλων. Η προσφυγή θα έπρεπε, λοιπόν, να στρέφεται κατά της προσλήψεως αυτής.

Παρατηρώ, πρώτον, ότι η Επιτροπή προέβαλε επίσης την τρίτη αυτή ένσταση στο υπόμνημα αντικρούσεώς της, στην υπόθεση 119/83, Appelbaum. Στην ανταπάντησή της σε εκείνη την υπόθεση είχε παραιτηθεί από τον ισχυρισμό αυτό διότι η κοινοποίηση των κριτηρίων κατατάξεως προς το προσωπικό έδωσε τη δυνατότητα ασκήσεως, κατ' εξαίρεση, μέχρι τις 21 Οκτωβρίου 1983, προσφυγών κατά κατατάξεων που έγιναν βάσει των κριτηρίων αυτών. Νομίζω ότι η Επιτροπή πρέπει, επίσης, να παραιτηθεί από την ένσταση αυτή στις υποθέσεις 66 έως 68/83 και 136 έως 140/83, για τον ίδιο λόγο. Εξάλλου, καίτοι ο διορισμός ως δοκίμου υπαλλήλου γίνεται με κατάταξη παρόμοια με εκείνη που είχε γίνει κατά το διορισμό ως εκτάκτου υπαλλήλου, αποτελεί αυτοτελή πράξη, κατά την έννοια του άρθρου 90 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, που στις περισσότερες περιπτώσεις ακολουθεί τη διαδικασία ενός διαγωνισμού. Συνεπώς, και κατά της πράξεως αυτής πρέπει να υπάρχει η δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής. Η ίδια η Επιτροπή παραδέχεται ότι ορισμένοι έκτακτοι υπάλληλοι δεν διορίστηκαν δόκιμοι υπάλληλοι.

Νομίζω, λοιπόν, ότι πρέπει να απορριφθεί το αίτημα της Επιτροπής να κριθούν απαράδεκτες οι παρούσες προσφυγές.

V.5. *Επί της ουσίας*

V.5.1. *Εισαγωγή*

Οι ισχυρισμοί των προσφευγόντων στις υποθέσεις 66 έως 68/83 και 136 έως 140/83, καθώς και στην υπόθεση 119/83 στρέφονται, επίσης, γύρω από τα τρία κύρια προβλήματα που έχω ήδη επισημάνει. Θα τα εξετάσω, λοιπόν, όλα κατά τον ίδιο τρόπο, εκτός αν κριθεί αναγκαία η εξατομίκευσή τους.

Τα τρία επιχειρήματα που θα εξετάσω ευθύς αμέσως είναι τα ακόλουθα:

1) ο Σύνδεσμος αποτελεί απλώς πλάσμα δικαίου και οι υπάλληλοί του ήταν ήδη υπάλληλοι της Επιτροπής·

2) παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης καθόσον, κατά την πρόσληψή τους ως μονίμων υπαλλήλων της Επιτροπής, υπήρξε διαφορετική μεταχείριση των υπαλλήλων που είχαν συνάψει ειδική σύμβαση σε σχέση με τους υπόλοιπους υπαλλήλους της έδρας·

3) παραβίαση της αποφάσεως της Επιτροπής περί κατατάξεως, όπως αυτή εκτίθεται στο έγγραφο 61/IX/81.

V.5.2.1. *Ο πρώτος ισχυρισμός*

Σύμφωνα με τον πρώτο ισχυρισμό η Επιτροπή προσέλαβε τους προσφεύγοντες υπό το κάλυμμα του Συνδέσμου, ο οποίος δεν αποτελούσε παρά μόνο πλάσμα δικαίου. Συνεπώς, τόσο η πρόσληψη των προσφευγόντων στο Σύνδεσμο όσο και η σύναψη συμβάσεως εκτάκτου υπαλλήλου αποτελούν, επίσης, πλάσματα δικαίου, πρέπει δε να θεωρηθεί ότι οι προσφεύγοντες είναι στην πραγματικότητα μόνιμοι ή sui generis υπάλληλοι της Επιτροπής, από την ημερομηνία προσλήψεώς τους στο Σύνδεσμο. Συνεπώς, οι βαθμοί και τα κλιμάκια που είχαν χορηγηθεί στους προσφεύγοντες από το Σύνδεσμο αποτελούν κεκτημένα δικαιώματα. Οι προσφεύγοντες παραπέμπουν, επίσης, στα επιχειρήματα που ανέπτυξαν σχετικώς στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 87 και 130/77 και 22/83.

Προς στήριξη της απόψεως ότι ο ισχυρισμός αυτός δεν ευσταθεί παραπέμπω στα όσα ήδη ανέφερα σχετικώς με το θέμα αυτό.

Στο πλαίσιο όμως της εξετάσεως του ισχυρισμού αυτού θα αναφερθώ και σε ορισμένα άλλα επιχειρήματα που συνδέονται στενά με αυτόν. Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι κατατάσσοντάς τους σε βαθμό και κλιμάκιο κατώτερα από εκείνα που κατείχαν στο Σύνδεσμο, η Επιτροπή παρέβη τα άρθρα 102 και 25 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης και το παράρτημα IX αυτού που αναφέρεται στην πειθαρχική διαδικασία.

Παρατηρώ, *πρώτον*, ότι οι δήθεν παραβάσεις θα ήταν δυνατές μόνο αν οι προσφεύγοντες είχαν υπαχθεί στον κανονισμό υπηρεσιακής

κατάστασης πριν από το διορισμό τους ως μονίμων υπαλλήλων. Την υπόθεση, όμως, αυτή μόλις απέρριψα πιο πάνω. Οι προσφεύγοντες που συνδέονταν με σύμβαση εργασίας με το Σύνδεσμο, με τη μεταπήδησή τους στην Επιτροπή υπήχθησαν στον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης. Τα επιχειρήματα, λοιπόν, αυτά πρέπει να απορριφθούν. Σε ό, τι αφορά το άρθρο 102 πρέπει να παρατηρηθεί, επίσης, ότι το άρθρο αυτό δεν έχει εφαρμογή στην περίπτωση των προσφευγόντων διότι αφορά «τα μέλη του προσωπικού που κατέχουν μόνιμη θέση σε ένα από τα όργανα των Κοινοτήτων κατά την έναρξη ισχύος του παρόντος κανονισμού...». Το άρθρο αυτό αναφέρεται στην εποχή που τέθηκε σε ισχύ ο κανονισμός υπηρεσιακής κατάστασης καθώς και σε υπαλλήλους ενός οργάνου οι οποίοι κατείχαν μόνιμη θέση. Οι προσφεύγοντες δεν πληρούν τις προϋποθέσεις αυτές διότι ήταν επί συμβάσει υπάλληλοι του Συνδέσμου.

Οι προσφεύγοντες υποστήριξαν επίσης ότι, κατά τρόπο γενικό, παραβιάστηκαν οι διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης περί διαγωνισμών. Το επιχείρημα όμως αυτό δεν αναπτύχθηκε περισσότερο. Συνεπώς, το Δικαστήριο δεν μπορεί να αποφανθεί σχετικά και το επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί.

V.5.2.2. *Ο δεύτερος ισχυρισμός*

Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι παραβιάστηκε, κατά δύο τρόπους, η αρχή της ίσης μεταχείρισης.

Πρώτον, θεωρούν ότι υπέστησαν δυσμενή διάκριση έναντι των συναδέλφων τους στους οποίους χορηγήθηκε βαθμός και/ή κλιμάκιο ανώτερα, χωρίς κανείς αντικειμενικός λόγος να δικαιολογεί τη διαφορετική αυτή μεταχείριση. Δεδομένου ότι το πρώτο αυτό σκέλος δεν αναπτύχθηκε επαρκώς από τους προσφεύγοντες, δεν μπορεί να εξεταστεί λεπτομερώς. Εξάλλου, κατά την Επιτροπή, η κατάταξη έγινε βάσει κανόνων που καθόρισε η ίδια για την κάθε περίπτωση. Νομίζω, λοιπόν, ότι ο ισχυρισμός πρέπει να απορριφθεί.

Οι προσφεύγοντες θεωρούν, *δεύτερον*, ότι υπέστησαν δυσμενή διάκριση κατά το διορισμό τους, σε σχέση με τους υπαλλήλους της έδρας. Για τους τελευταίους αυτούς, το Συμβούλιο θέσπισε ρητώς τον κανονισμό 3332/82 περί θεσπίσεως ειδικών και μεταβατικών μέτρων. Σύμφωνα με το άρθρο 3 του εν λόγω κανονισμού οι διορισμοί των ενδιαφερομένων στηρίζονται σε πίνακα ισοτιμίας που επισυνάπτεται στον κανονισμό. Επίσης, η αρχαιότητά τους καθορίζεται στο κλιμάκιο που είχαν οι ενδιαφερόμενοι στο Σύνδεσμο. Δεν αμφισβητείται ότι οι προσφεύγοντες κατετάγησαν σε βαθμό ή κλιμάκιο κατώτερα από εκείνα που έπρεπε να τους χορηγηθούν βάσει του πίνακα ισοτιμίας του κανονισμού 3332/82. Εξάλλου, η Επιτροπή αναγνώρισε ρητώς ότι οι υπάλληλοι της έδρας αντιμετωπίστηκαν με τρόπο ευνοϊκότερο απ' ό, τι οι προσφεύγοντες. Θεωρεί, ωστόσο, ότι η ευνοϊκότερη αυτή μεταχείριση δεν είναι παράνομη, εφόσον η κατάσταση των δύο αυτών κατηγοριών προσωπικού είναι διαφορετική.

Οι προσφεύγοντες, αντιθέτως, υποστηρίζουν ότι η κατάστασή τους είναι η ίδια με εκείνη των υπαλλήλων της έδρας. Και οι δύο κατηγορίες προσελήφθησαν από το Σύνδεσμο με σύμβαση εργασίας. Το προσωπικό της έδρας εργάστηκε στην έδρα του Συνδέσμου, δηλαδή στα γραφεία της Επιτροπής και οι προσφεύγοντες τέθηκαν στη διάθεση της ΓΔ VIII και ασκούσαν τα ίδια με τους υπαλλήλους της ΓΔ VIII καθήκοντα. Και αν ακόμα ο κανονισμός 3332/82 του Συμβουλίου δεν έχει εφαρμογή στην περίπτωση των προσφευγόντων, η τυπική αυτή διαφορά δεν αναιρεί την υποχρέωση της Επιτροπής να ενεργήσει κατά τον ίδιο τρόπο έναντι των προσφευγόντων, όπως ζήτησε η αρμόδια για τον προϋπολογισμό αρχή.

Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η διαφορετική μεταχείριση δεν είναι παράνομη διότι οι δύο ομάδες προσωπικού βρίσκονται σε διαφορετικές νομικές καταστάσεις. Αν και οι δύο ομάδες προσωπικού προσελήφθησαν επί συμβάσει, το προσωπικό της έδρας προσελήφθη με σύμβαση αορίστου διαρκείας, με περίοδο δοκι-

μασίας, ενώ οι προσφεύγοντες διορίστηκαν με σύμβαση ορισμένης διάρκειας. Εξάλλου, τους όρους εργασίας των δύο κατηγοριών προσωπικού καθόριζαν δύο εντελώς διαφορετικά έγγραφα: για τους υπαλλήλους της έδρας, ο διοικητικός και οικονομικός κανονισμός, ενώ για τους υπαλλήλους ειδικής συμβάσεως, οι γενικές και ειδικές ρήτρες που προέβλεπαν οι ειδικές συμβάσεις. Τα καθήκοντα των δύο ομάδων ήταν, επίσης, διαφορετικά καθόσον το προσωπικό της έδρας ήταν επιφορτισμένο με τη διοικητική διαχείριση των υπολοίπων υπαλλήλων, δηλαδή, ιδίως των υπαλλήλων που υπηρετούσαν σε υπερπόντια εδάφη, ενώ οι υπάλληλοι ειδικής συμβάσεως ασκούσαν τεχνικά καθήκοντα καθώς και καθήκοντα ελέγχου στο πλαίσιο της Γενικής Διευθύνσεως VIII.

Ως προς τη φερομένη υποχρέωση μονιμοποιήσεως των προσφευγόντων, παρά την έλλειψη κανονισμού όμοιου με τον κανονισμό 3332/82, στους βαθμούς και κλιμάκια που κατείχαν στο Σύνδεσμο, η Επιτροπή υποστηρίζει, πρώτον, ότι η αρμόδια για τον προϋπολογισμό αρχή δεν μπορεί να παρεκκλίνει από τους κανόνες του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Ελλείψει ενός κανονισμού του Συμβουλίου που να θεσπίζει, υπέρ των προσφευγόντων, μέτρα παρόμοια με εκείνα που θεσπίστηκαν υπέρ των υπαλλήλων της έδρας του Συνδέσμου, η αρμόδια για τον προϋπολογισμό αρχή δεν μπορούσε να λάβει μέτρα που να παρεκκλίνουν από τους κανόνες υπηρεσιακής κατάστασης. Καίτοι θεωρώ ότι το συμπέρασμα αυτό, που αφορά την μέθοδο προσλήψεως, είναι ορθό, δεν δίνει απάντηση στο ερώτημα αν αντίκειται στον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης η αιτούμενη εξομοίωση ως προς την κατάταξη.

Για να κριθεί το τελευταίο αυτό ζήτημα, το οποίο αφορά, ειδικότερα, την αιτίαση για δυσμενείς διακρίσεις κατά την κατάταξη, παρατηρείται ότι, όπως ορθώς υπογράμμισε η Επιτροπή, υπάρχουν ορισμένες τυπικές διαφορές μεταξύ των καταστάσεων των δύο κατηγοριών προσωπικού, για παράδειγμα σε ό, τι αφορά τα έγγραφα που ρυθμίζουν τους όρους εργασίας και τα καθήκοντα των δύο κατηγοριών. Ως προς το περιεχόμενο της συμβάσεως εργασίας, η διαφορά δεν είναι, πάντως, τόσο προφανής, δεδομένου ότι το άρθρο 5 των γενικών ρητρών προβλέπει, επίσης, τη δυνατότητα περιόδου δοκιμασίας (τριών μηνών). Εξάλλου, οι προσφεύγοντες όχι μόνο θεωρήθηκαν ως προσληφθέντες με σύμβαση αορίστου διαρκείας, βάσει της προαναφερθείσης εθνικής νομοθεσίας, αλλά και ήταν στη διάθεση της ΓΔ VIII για περίοδο μεγαλύτερη των έξι ετών. Οι διαφορές αυτές που επισήμανε η Επιτροπή δικαιολογούν, λοιπόν, τις διαφορές που παρατηρήθηκαν κατά τη μεταπήδηση στην Επιτροπή με την ιδιότητα του μονίμου υπαλλήλου; Νομίζω πως όχι. Οι διαφορές που επισημαίνει η Επιτροπή είναι, πράγματι, ορθές από *τυπικής* απόψεως. Από πλευράς *ουσίας*, δεν εξηγούν, ωστόσο, τις διαφορές ως προς τη μέθοδο κατατάξεως. Γιατί η θέση που είχαν στο Σύνδεσμο αποτέλεσε τη βάση για την κατάταξη των υπαλλήλων της έδρας, σύμφωνα με τον πίνακα ισοτιμίας, κατά την υπαγωγή τους στον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης, ενώ στην περίπτωση των προσφευγόντων εφαρμόζονται οι συνήθεις διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης;

Σύμφωνα με την τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 3332/82 του Συμβουλίου κρίθηκαν αναγκαία τα μεταβατικά μετρα διότι « ο προϋπολογισμός των Κοινοτήτων για το οικονομικό έτος 1982 χορήγησε στην Επιτροπή 56 μόνιμες θέσεις, κατανεμημένες ανά βαθμό για να μπορέσει να προσλάβει τους υπαλλήλους αυτούς ». Παρόμοια ήταν και η κατάσταση των υπαλλήλων ειδικής συμβάσεως, για τους οποίους ο προϋπολογισμός χρήσεως 1981 είχε χορηγήσει στην Επιτροπή 32 μόνιμες θέσεις, κατανεμημένες ανά βαθμό. Η Επιτροπή ούτε απέδειξε ούτε επιχείρησε να αποδείξει ότι η διαφορετική μεταχείριση δικαιολογείται από ουσιώδεις διαφορές μεταξύ της κατάστασης των προσφευγόντων και εκείνης των υπαλλήλων της έδρας που υπηρετούσαν στο Σύνδεσμο. Αντιθέτως, σε απάντηση σχετικών ερωτημάτων που υπέβαλε το Δικαστήριο κατά

την προφορική διαδικασία, η Επιτροπή εξήγησε τη διαφορετική μεταχείριση, επικαλουμένη, μόνο, ιστορικούς λόγους. Είχε ήδη από πολύ νωρίς κρίνει ότι ήταν επιβεβλημένη η μεταπήδηση των υπαλλήλων ειδικής συμβάσεως στην Επιτροπή με την ιδιότητα του μονίμου υπαλλήλου λόγω της θέσεως και των δραστηριοτήτων τους ανάμεσα στους μόνιμους υπαλλήλους της ΓΔ VIII. Όταν η αρμόδια για τον προϋπολογισμό αρχή έθεσε, για το 1981, στη διάθεσή της 32 μόνιμες θέσεις, κατανεμημένες ανά βαθμό, τις χρησιμοποίησε κατά τον τρόπο που προαναφέρθηκε. Έκρινε, ορθώς κατά τη γνώμη μου, ότι δεν μπορούσε να παρεκκλίνει από τις διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης τις σχετικές με τις προσλήψεις. Ωστόσο, απεδείχθη ότι η κατάταξη παρουσίαζε πολύ περισσότερες δυσκολίες απ' όσες είχαν προβλεφθεί. Ορισμένοι υπάλληλοι κατετάγησαν σε βαθμό και/ή κλιμάκιο καλύτερα από εκείνα που κατείχαν στο Σύνδεσμο, ενώ άλλοι, όπως οι προσφεύγοντες, σε χειρότερα. Η Επιτροπή δήλωσε ρητώς ότι για να αντεπεξέλθει στις δυσκολίες αυτές είχε αποφασίσει, μεταγενέστερα, μετά την ίδρυση του Οργανισμού με τον κανονισμό 3245/81 του Συμβουλίου, της 26ης Οκτωβρίου 1981, να προτείνει τη θέσπιση μεταβατικού κανονισμού που να προβλέπει διατάξεις οι οποίες να αποκλίνουν από τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης προκειμένου να ρυθμιστεί η μεταπήδηση των υπαλλήλων της έδρας, με βάση την αρχή της διατηρήσεως του βαθμού που κατείχαν οι υπάλληλοι στο Σύνδεσμο. Η εφαρμογή της αρχής αυτής εμφαίνεται, ιδίως, στο άρθρο 3 του κανονισμού 3332/82 και στον πίνακα ισοτιμίας που επισυνάπτεται σ' αυτόν.

Σύμφωνα με την ερμηνεία αυτή και τη δήλωση της Επιτροπής ότι και τα δύο συστήματα μεταπηδήσεως των υπαλλήλων απέβλεπαν στη διατήρηση των ήδη διαμορφωμένων καταστάσεων, καθόσον αυτό ήταν δυνατό, νομίζω ότι δεν δικαιολογείται η διαφορετική μεταχείριση. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου η αρχή της ίσης μεταχείρισης μεταξύ υπαλλήλων που διατυπώνει το άρθρο 5, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης έχει ουσιώδη σημασία για το δίκαιο της ευρωπαϊκής δημόσιας υπηρεσίας (βλέπε υπόθεση 9/71, Williams κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1982, σ. 3301).

Καταλήγω, λοιπόν, στο συμπέρασμα ότι ο διορισμός των προσφευγόντων αντιβαίνει προς την αρχή της ίσης μεταχείρισης και ότι πρέπει να ακυρωθεί.

Για την περίπτωση κατά την οποία, αντίθετα προς την άποψή μου, το Δικαστήριο κρίνει ότι δεν συντρέχει στην παρούσα περίπτωση παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης, έρχομαι στην εξέταση του τρίτου ισχυρισμού, σύμφωνα με τον οποίο δεν εφαρμόστηκε ορθώς η απόφαση της Επιτροπής περί κατατάξεως που περιέχεται στο έγγραφο 61/IX/81.

V.5.2.3. *Ο τρίτος ισχυρισμός* (παράβαση διατάξεων που περιέχονται στο έγγραφο 61/IX/81 της Επιτροπής: απόφαση περί των κριτηρίων που εφαρμόζονται κατά το διορισμό σε βαθμό και την κατάταξη σε κλιμάκιο κατά την πρόσληψη)

Νομίζω ότι δεν χρειάζεται να σας εκθέσω την ατομική κατάσταση των προσφευγόντων, δεδομένου ότι ο ισχυρισμός αυτός μπορεί να αναχθεί σε ένα γενικότερο επιχείρημα, όπως συμβαίνει και με τους ισχυρισμούς που διατύπωσε η Επιτροπή για την άμυνά της.

Οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι κατά το διορισμό τους στην Επιτροπή είχαν δικαίωμα να καταταγούν στον ίδιο βαθμό με εκείνο που κατείχαν στο Σύνδεσμο. Σε ορισμένες περιπτώσεις, βάσει της αποφάσεως περί κατατάξεως της Επιτροπής θα μπορούσε να δικαιολογηθεί και κατάταξη ανώτερη ή κατάταξη στο μεγαλύτερο βαθμό μιας σταδιοδρομίας, λόγω της επαγγελματικής τους πείρας.

Η Επιτροπή επαναλαμβάνει και πάλι ότι για την κατάταξη των προσφευγόντων ήταν υποχρεωμένη να τηρήσει τις διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης και τους

κανόνες κατατάξεως που είχε η ίδια θεσπίσει, εφόσον δεν υπήρχε ειδικό και μεταβατικό καθεστώς. Αμφισβητεί, ορθώς κατά τη γνώμη μου, ότι παραβίασε την απόφασή της περί κατατάξεως. Όλοι οι προσφεύγοντες κατέχουν θέση που αντιστοιχεί στο βαθμό τους. Το επίπεδο της θέσεως προκύπτει από τις ανακοινώσεις κενών θέσεων. Οι προσφεύγοντες, επομένως, δεν μπορούν να επιδιώκουν βαθμό μεγαλύτερο από εκείνο που αντιστοιχεί στη θέση τους.

Σύμφωνα με το άρθρο 2 της αποφάσεως περί κατατάξεως, οι υποψήφιοι διορίζονται στο βασικό βαθμό μιας σταδιοδρομίας εφόσον έχουν ορισμένη επαγγελματική πείρα, η οποία εξαρτάται από το βαθμό. Ωστόσο, σύμφωνα με το άρθρο 3, είναι δυνατός ο διορισμός στο μεγαλύτερο βαθμό μιας σταδιοδρομίας, στο πλαίσιο της εξουσίας εκτιμήσεως της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής, στην περίπτωση μιας εξαιρετικής καταστάσεως και εφόσον υπάρχει μια ορισμένη επαγγελματική πείρα. Οι προσφεύγοντες δεν μπορούν να επικαλεστούν δικαίωμά τους για παρόμοια κατάταξη, λόγω της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει η διοίκηση. Αντίθετα, σύμφωνα με την πρόσφατη νομολογία σας, νομίζω ότι η Επιτροπή *μπορούσε* να δώσει μια τέτοια ερμηνεία στην απόφαση περί κατατάξεως, μέσα στα όρια του άρθρου 31, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, υπέρ των πρώην υπαλλήλων του Συνδέσμου. Παραπέμπω, σχετικώς, στην απόφαση του Δικαστηρίου στις υποθέσεις 129 και 274/82, Lux (Συλλογή 1984, σ. 4127). Εφόσον, όμως, η Επιτροπή δεν έκανε χρήση της ευχέρειάς της αυτής, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν να αρυσθούν δικαιώματα από την απόφαση.

Συμπεραίνοντας, προτείνω να απορρίψετε ως αβάσιμο τον ισχυρισμό αυτό.

VI. Τελικές προτάσεις

Βάσει των ανωτέρω, προτείνω τα ακόλουθα για τις εκδοθησόμενες πέντε αποφάσεις:

1) στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 87 και 130/77, Salerno και Ane και λοιποί:

— να κριθεί παραδεκτή η κύρια προσφυγή, αλλά να απορριφθεί ως αβάσιμη·

2) στην υπόθεση 22/83, Boissin και λοιποί, η οποία ενώθηκε με τις προηγούμενες:

— να κριθεί παραδεκτή η προσφυγή, αλλά να απορριφθεί ως αβάσιμη·

3) στις αυτοτελείς υποθέσεις 9 και 10/84, Boissin και Salerno:

— να κριθεί η προσφυγή παραδεκτή, αν κριθεί απαράδεκτη η προσφυγή στην υπόθεση 22783, αλλά να απορριφθεί ως αβάσιμη·

4) στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 66 έως 68/83 και 136 έως 140/83, Hattet και λοιποί, και στην υπόθεση 119/83, Appelbaum, που δεν έχει ενωθεί με τις προηγούμενες:

— να κριθούν παραδεκτές οι προσφυγές·

— να ακυρωθούν οι αποφάσεις περί διορισμού των προσφευγόντων ως δοκίμων υπαλλήλων και, κατά συνέπεια, ως μονίμων υπαλλήλων, λόγω παραβιάσεως της αρχής της ίσης μεταχείρισης σε σχέση με τα ειδικά και μεταβατικά μέτρα για τους υπαλλήλους της έδρας, μόνο όμως σε ό, τι αφορά την κατάταξή τους σε βαθμό και κλιμάκιο·

— κατά τα λοιπά να απορριφθούν ως αβάσιμες.

Σε ό, τι αφορά τα δικαστικά έξοδα, προτείνω οι προσφεύγοντες στις αναφερόμενες στα σημεία 1 έως 3 υποθέσεις να φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα, σύμφωνα με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας.

Για τις αναφερόμενες στο σημείο 4 υποθέσεις, προτείνω να καταδικαστεί η Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.